59

Our Home Magazine

Navaratri Number

OCTOBER 1937

SRI RAMAKRISHNA MISSION STUDENTS' HOME, MADRAS

JL
N37

God did not make the sun to be our candle; He did not make dogs to be our pets, or midges so that we might learn not to blaspheme when they bite us; He made all things not for us but to Himself, so that they might more and more attain to that life which is Himself. So long as we see the universe in the relation of use to ourselves, it remains cold, indifferent, meaningless to us; but when we see it in relation to God, sharing the life which is God, but sharing it even more imperfectly than ourselves, then the process of nature is no longer a meaningless, intimidating mechanism, but pathetic and forgiveable to us even as we are to ourselves. Restless are the hearts of all things until they rest in Thee.

— *CLUTTON-BROCK.*

149953
600 008

OUR HOME MAGAZINE

'Come unto Me, all Ye, Children of Immortal Bliss'
—*Sri Ramakrishna*

197

Editor:—N. R. KEDARI RAO, M.A., L.T.
Joint Editor:—N. SUBRAMANIAN, B.A., L.T.
Associates:—T. S. KRISHNA RAO, B.A.
A. E. RAMAMURTHI, B.A., B.L.
P. N. DAMODARAN, M.A.

23 NOV 1937

Published thrice a year

Annual Subscription Rs. 2.

VOL. X **OCTOBER 1937** **NO. 1**

CONTENTS

		PAGE.
1.	PRAYER: HYMNS TO SIVA	2
2.	THE VOICE OF PEACE—*by Rao Bahadur C. Ramanujachariar* ...	5
3.	REALITY AS BLISS, AND ITS ATTAINMENT—*by T. M. P. Mahadevan, M. A., Ph. D.*	8
4.	THE WORLD DURING THE NEXT HUNDRED YEARS—*by T. Ranga Rao, L. A. E. (IV year)*	12
5.	WORK IS HAPPINESS—*by D. Meenakshisundaram, L. A. E. (IIIrd year)*	16
6.	இந்தியாவுக்கேற்ற கைத்தொழில்கள்—*ச. சு. அர்த்தநாரீசுவரன் 6-வது பாரம்*	18
7.	சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்—*அ. சுப்பிரமணியன் 6-வது பாரம்* ...	20
8.	மஹாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார்—T. S. *பார்த்தசாரதி* B A. ...	24
9.	NOTES AND NEWS	26
	OLD BOYS' REGISTER	

Hymns to Siva

शिवस्तोत्राणि

पञ्चाक्षरस्तोत्रम्

नागेन्द्रहाराय त्रिलोचनाय
भस्माङ्गरागाय महेश्वराय ।
नित्याय शुद्धाय दिगंबराय
तस्मै नकाराय नमः शिवाय ॥ १ ॥

मन्दाकिनीसलिलचन्दनचार्चिताय
नन्दीश्वर प्रमथनाथ महेश्वराय ।
मन्दारपुष्प बहुपुष्प सुपूजिताय
तस्मै मकाराय नमः शिवाय ॥ २ ॥

शिवाय गौरीवदनाब्जबृन्द
सूर्याय दक्षाध्वरनाशकाय ।
श्रीनीलकण्ठाय वृषध्वजाय ।
तस्मै शिकाराय नमःशिवाय ॥ ३ ॥

वसिष्ठकुंभोद्भव गौतमार्य
मुनीन्द्र देवार्चित शेखराय ।
चन्द्रार्कवैश्वानरलोचनाय
तस्मै वकाराय नमः शिवाय ॥ ४ ॥

यज्ञस्वरूपाय जटाधराय
पिनाकहस्ताय सनातनाय ।
दिव्याय देवाय दिगंबराय
तस्मै यकाराय नमः शिवाय ॥ ५ ॥

—श्री शंकराचार्यविरचितं ।

विश्वनाथाष्टकम् ॥

गंगातरंगरमणीयजटाकलापं
गौरीनिरंन्तरविभूषितवामभागम् ।
नारायणप्रिय मनंगमदापहारं
वाराणसीपुरपतिं भज विश्वनाथम् ॥ १ ॥

वाचामगोचर मनेकगुणस्वरूपं
वागीशविष्णु सुरसेवितपादपीठं ।
वामेन विग्रहवरेण कलत्र वन्तं
वाराणसीपुरपतिं भज विश्वनाथम् ॥ २ ॥

भूताधिपं भुजगभूषण भूषितांगं
व्याघ्राजिनांबरधरं जटिलं त्रिनेत्रं ।
पांशांकुशाभयवरप्रदशूलपाणिं
वाराणसीपुरपतिं भज विश्वनाथम् ॥ ३ ॥

शीतांशुशोभित किरीट विराजमानं
भालेक्षणानलविशोषित पञ्चबाणं ।
नागाधिपारचितभासुरवर्णपूरं
वाराणसीपुरपतिं भज विश्वनाथम् ॥ ४ ॥

पंचाननं दुरितमत्तमदगजानां
नागांतकं दनुजपुंगवपन्नगानां ।
दावानलं मरणशोकजराटवीनां
वाराणसीपुरपतिं भजविश्वनाथम् ॥ ५ ॥

तेजोमयं सगुणनिर्गुणमद्वितीयं
आनन्दकंदमपराजितमप्रमेयं ।
नागात्मकं सकलनिष्कलमात्मरूपं
वाराणसीपुरपातिं भजविश्वनाथम् ॥ ६ ॥

आशां विहाय परिहृत्य परस्यनिंदां
पापेरतिं च सुनिवार्य मनः समाधौ ।
आदाय हृत्कमल मध्यगतं परेशं
वाराणसीपुरपतिं भजविश्वनाथम् ॥ ७ ॥

रागादिदोषरहितं स्वजनानुराग
वैराग्यशांतिनिलयं गिरिजासहायं
माधुर्य धैर्यसुभगं गरलाभिरामं
वाराणसीपुरपति भजविश्वनाथम् ॥ ८ ॥

श्री शंकराचार्यविरचितं ।

वेदसारशिवस्त्रोम्

पशूनांपतिं पापनाशं परेशं
गजेंद्रस्य कृत्तिं वसानं वरेण्यं ।
जटाजूटमध्ये स्फुरद्गांगवारिं
महादेवमेकं स्मरामि स्मरारिम् ॥ १ ॥

महेशं सुरेशं सुराराति नाशं
विभुं विश्वनाथं विभूत्यंगभूषं ।
विरूपाक्ष मिन्द्वर्क वह्नि त्रिनेत्रं
सदानन्दमीडे प्रभुं पञ्चवक्त्रम् ॥ २ ॥

गिरीशं गणेशं गलेनीलवर्णं
गवेन्द्राधिरूढं गुणातीत रूपं ।
भवं भास्वरं भस्मना भूषितांगं
भवानीकलत्रं भजे पञ्चवक्त्रम् ॥ ३ ॥

शिवाकान्त शम्भो शशाङ्कार्ध मौले
महेशान शुलिन् जटाजूट धारिन् ।
त्वमेको जगद्व्यापको विश्वरूप
प्रसीद प्रसीद प्रभो पूर्णरूप ॥ ४ ॥

परात्मानमेकं जगद्बीजमाद्यं
निरीहं निराकारमोंकारवेद्यं ।
यतो जायते पाल्यते येन विश्वं
तमीशं भजे लीयते यत्र विश्वम् ॥ ५ ॥

न भूमिर्नचापो न वह्निर्न वायुः
नचाकाशमास्ते न तन्द्रा न निद्रा ।
न ग्रीष्मो न शीतं न देशो न वेशो
न यस्यस्ति मूर्ति स्त्रिमूर्तिं तमीडे ॥ ६ ॥

अजं शाश्वतं कारणं कारणानां
शिवं केवलं भासकं भासकानां ।
तुरीयं तमः पार माद्यन्तहीनं
प्रपद्येपरं पावनं द्वैतहीनम् ॥ ७ ॥

नमस्ते नमस्ते विभो विश्वमूर्ते
नमस्ते नमस्ते चिदानदमूर्ते ।
नमस्ते नमस्ते तपो योगगम्य
नमस्ते नमस्ते श्रुतिज्ञानगम्य ॥ ८ ॥

प्रभो शूलपाणे विभो विश्वनाथ
महादेव शंभो महेश त्रिनेत्र ।
शिवाकान्त शान्त स्मरारे पुरारो
त्वदन्यो वरेण्यो न मान्यो न गण्यः ॥ ९ ॥

शंभो महेश करुणामय शूलपाणे
गौरीपते पशुपते पशुपाशनाशिन् ।
काशीपते करुणया जगदेतदेक,
स्त्वं हंसि पासि विदधासि महेश्वरोसि ॥ १० ॥

त्वत्तोजगद्भवति देव भव स्मरारे
त्वय्येव तिष्ठति जगन्मृड विश्वनाथ ।
त्वय्येव गच्छति लयं जगतेतदीश
लिंगात्मके हर चराचरविश्वरूपिन् ॥ ११ ॥

—श्रीशंकराचार्य विरचितम् ।

शिवमानसपूजा ।

रत्नैः कल्पितमासनं हिमजलैः स्नानं च दिव्यांबरं
नानारत्नविभूषितं मृगमदा मोदांकितं चंदनम् ।
जाती चंपक बिल्वपत्र रचितं पुष्पं च धूपं तथा
दीपं देव दयानिधे पशुपतेहृत्कल्पितं गृह्यतां ॥१॥

सौवर्णे नवरत्नखण्ड रचिते पात्रे घृतं पायसं
भक्ष्यं पञ्चविधं पयोदधियुतं रंभाफलं पानकं ।
शाकानामयुतं जलं रुचिकरं कर्पूर खण्डोज्वलं
तांबूलं मनसा मया विरचितं भक्त्या प्रभो स्वीकुरु ॥

छत्रं चामरयोर्युगं व्यजनकं चादर्शकं निर्मलं
वीणा भेरि मृदंग कोहलकला गीतं च नृत्यं तथा ।
साष्टांगं प्रणतिः स्तुतिर्बहुविधाह्येतत्समस्त मया
संकल्पेन समर्पितं तव विभो पूजां गृहाण प्रभो ॥३

आत्मा त्वं गिरिजा मतिः सहचराः प्राणाः शरीरं गृहं
पूजा ते विषयोपभोगरचना निद्रा समाधिस्थितिः ।
संचारः पदयोः प्रदक्षिणविधिः स्तोत्राणि सर्वागिरो
यद्यत्कर्म करोमि तत्तदखिलं शम्भो तवाराधनं ॥४॥

करचरणकृतं वाक्कायजं कर्मजंवा
श्रवणनयनजं वा मानसं वापराधम्
विहितमविहितं वा सर्वमेतत्क्षमस्व
जय जय करुणाब्धे श्रीमहादेवशंभो ॥ ५ ॥

॥श्रीशंकाराचार्यविरचितं ॥

रावणकृतशिवताण्डवस्तोत्रम् ॥

जटाकटाहसंभ्रम भ्रमन्निलिंप निर्झरी
विलोल वीचिवल्लरी विराजमानमूर्धनि ।
धगद्धगद्धगज्जलल्ललाटपट्टपावके
किशोरचंद्रशेखरे रतिः प्रतिक्षणं मम ॥

धराधरेंद्रनंदिनी विलासबंधुबंधुर
स्फुरद्दिगंतसंतति प्रमोदमानमानसे ।
कृपाकटाक्षधोरणी निरुद्धदुर्धरापदि
कचिद्विदंबरे मनो विनोदमेतु वस्तुनि ॥

अगर्वसर्वमंगला कलाकदंबमंजरी
रसप्रवाह माधुरी विजृंभणामधुव्रत ।
स्मरांतकं पुरांतकं भवांतकं मखांतकं
गजांधकांतकांतकं तमंतकांतकं भजे ॥

जयत्वदभ्रविभ्रम भ्रमद्भुजंगमस्फुरत्
धगद्धगद्विनिर्गमत्कराल भालहव्यवाट् ।
धिमिद्धिमिद्धिमिध्वनन्मृदंगतुंगमंगल
ध्वनिक्रमप्रवर्तित प्रचण्डताण्डवः शिवः ॥

दृषद्विचित्रतल्पयोर्भुजंगमौक्तिकस्रजो
गरिष्ठरत्नलोष्टयोः सुहृद्विपक्षपक्षयोः ।
तृणारविन्दचक्षुषोः प्रजामहीमहेंद्रयोः
समंप्रवर्तयन्मनः कदा सदा शिवं भजे ॥

कदा निलिंप निर्झरी निकुंजकोटरेवसन्
विमुक्तदुर्मतिः सदा शिरःस्थमंजलिं वहन् ।
विमुक्तलोललोचना ललाम भाललग्नकः
शिवेति मंत्र मुच्चरन्कदा सुखी भवाम्यहम् ॥

The Voice of Peace

BY RAO BAHADUR C. RAMANUJACHARIAR

The voice of the Harbinger of peace and of the harmony of faiths has been heard; the gospel of self-confidence and aggressive service has been broadcasted; the possibility of the reconciliation of sects and creeds has been demonstrated beyond doubt; the problem of bringing into line the conservation of individual spiritual values with in a gross and coarse form is almost past, though in a subtler form it is still creeping and in some places would appear also to be making headway; freedom of conscience is trying to escape the grim grip of intolerance; that spiritual life is the only life worth living is being proclaimed throughout the earth. Magnificent and wonderful have been the

Rao Bahadur C. Ramanujachariar

that of social values has been solved; the national ideals of renunciation and service are being proclaimed now more effectively; the day of persecution in the name of religion results in harnessing the secularist and the materialist; and those who have either in a serious or in an unwary moment adopted religion as part of their living, have not been

* Summary of a lecture delivered at the Parliament of Religions, held in Calcutta in connection with the Ramakrishna Centenary Celebrations in March 1937.

left unaffected. The need for reforming and refilling those who have come into the fold is none the less important and none the less urgent than that of bringing more recruits to the realm of the spirit. To conserve them and keep them against decay is no mean service both to them and to humanity at large. The salvation of the world will be near at hand if only those who profess religion either momentarily or for a large part of their lives are really and significantly religious, as Sri Ramakrishna was. Several things now pass for religion. To remind the forgetful world what religious life really imports has been the main purpose of the Avatar. No truer statement has been spoken on this platform than that of Sir Brajendranath Seal that Sri Ramakrishna never sought only to take out the essence of religions, leaving behind the rituals and ceremonials that preserved it, never tried to pick out the diamond out of its setting as others had done, that he was a Hindu with the Hindus, a Christian with the Christians, a Musalman with the Musalmans in their fully expressed lives. This is clearly indicative of what importance the saint attached to those aspects which appeared to others as formal and non-essential. For the growth and preservation of the whole cocoanut fruit, the rind and shell are as necessary as the kernel itself.

What do we find in India now? The south is more swayed by formalism and ceremonial, while the north is lacking it, owing to various causes; the spirit is lamentably absent in several parts, while both the form and the spirit have been discarded in others. The educated man in his disdain for form gloats over his misplaced confidence in retaining the spirit. In a short time he loses both. The unlettered orthodox man retains in most cases a dead form and it serves him to eke out an ignominious living.

I crave your indulgence for a few moments to illustrate the state of affairs by a short story. A Sadhu was living in an Asrama in a forest with his disciples. A kitten somehow managed also to get into it and gradually became a pet of the Sadhu. It took however greater freedom with him than it should. It began to disturb him in his hours of meditation. To keep himself free from the disturbance of this pet, he used to tie it to a post whenever he sat in meditation. This went on day after day. His disciples observed the Guru tying a kitten to the post whenever he chose to meditate. They thought that tying the kitten was an essential preliminary to meditation. Within a few days, each disciple had procured a kitten for himself and the Asrama was full of them. Observing this, the Guru enquired of his disciples what was the cause of the influx of such a large number of kittens. They blatantly answered by another query, "Do we not require kittens for meditation?". The Guru had to admonish them for their thoughtless action and explained to them the purpose why he himself did the kitten-tying. Several of our people are in no better position than these disciples.

Again, those who worship in temples are enjoined to sit down for meditation in temples after Darshan of the Moorthy in the shrine. The purpose of the sitting is now forgotten and you will be surprised to observe ladies and grown-up men resting their body for a second or two on the threshold without knowing why they do it. The important portion of temple worship is in its culmination in Dhyanam, and that is unfortunately left out.

Then again during the initiation of a boy to Brahamacharyam and in his Upanayanam ceremony, grotesque caricatures are taking place; the boy who is asking for alms is receiving them in golden and silver plates, himself clad in rich silk and laced clothes. The Upadesam occupies a very much less important place in the whole function. There are numerous other instances of our passing through lifeless formalisms which we have not yet the courage to give up altogether; nor have we earnestness enough to understand their significance and carry them out with life and fervour. Rituals and ceremonials have a philosophical background. They successfully democratise religious truths which would otherwise be inaccessible to the masses. I have heard it said that Sri Ramakrishna could not bear to put on the *Kashaya* cloth, to wear which nobody had a greater claim, without going into Samadhi at once, for to him the colour of the cloth indicated the union of the night and day as typified by the brick red sky of the evening. To him every outward suggestion must have its significant purpose fulfilled, as he was an embodiment of sincerity and truth. Cannot his life inspire us with the earnestness needed to infuse spirit and life into our rituals and ceremonials, so as to make them effective and beneficial? Cannot our educated brothers abstain from discarding them? Will they not rather respect them as repositories of religious truths until they have grown in spirit high enough not to need them?

What we find among the Hindus obtains among the votaries of other religions also. To them also, the life of Sri Ramakrishna has a message, for he practised and realised the ideal in all religions, though he was a Hindu. One who has passed fully into the region of the spirit and has reached the highest water-mark vouched to a Sadhaka belongs to no one sect or creed; he regards the path which has enabled him to reach the point as precious and as valuable as the others. He is in the position of one who has got on to the terrace through one of the several staircases by which it is reached, or of one who is in the midst of a tank with several ghats. He owns no path as his own and all are his, that of the Hindu, the Musalman, the Christian, etc.

Another stray thought strikes me and somewhat oppressively. It is about the co-operation and sympathy which the organization of a Parliament such as this has secured or rather failed to secure. While we rejoice that the active assistance of the more thoughtful and the intellectual academicians has been secured for this undertaking, highly beneficial to humanity and to the spiritual advance of the world as it is, would it not have been better if we had been able to persuade in a larger measure those actively engaged in the propagation of their

religious doctrines to participate in and profit by the deliberations of this august assembly? We have been told that the purpose of the Parliament was to place before the assemblage the excellence of each religion or sect. It is not that other religions have not such parts in them, but some have laid greater emphasis upon one aspect than another. The purpose of such a declaration of excellence is, I take it, to enable each religion to influence one another, to facilitate their growth and for all religions to combine their efforts to combat successfully the demon of materialism. How could that co-operation and mutual good-will and influence be secured, unless each is imbued with the spirit of *live and let live*, and unless religions give up the attempt to add to their fold from among the adherents of other religions? It is perhaps incompatible with the religious faiths of the latter to recognise other paths as true and seek harmony in religious faiths. The claim of exclusive perfection should naturally militate against the recognition of the harmony which it was the privilege of Sri Ramakrishna to proclaim to the world. Fancy an ecclesiastical magnate patronisingly trying to appreciate only the humanitarian aspects of the Hindu religion and deigning to call it a lesser faith! This happens to day after several Parliaments of Religions have taken place. Without the co-operation and sympathy of such sects, which believe only in exclusiveness and mass and economic conversions at propitious times, the purpose of the Parliament will not be easily fulfilled. Will it be too much even for the great Ramakrishna who only wanted the Christian to be a better Christian, the Hindu to be a better Hindu, the Musalman to be a better Musalman, to turn their hearts also?

Reality as Bliss and its Attainment

BY T. M. P. MAHADEVAN, M.A., Ph. D. (OLD BOY)

(Excerpts from his thesis on the Philosophy of Advaita, with special reference to its exposition by Bharata Tirtha Vidyaranya, presented for his Doctorate).

I

Brahman is intelligence-bliss

REALITY is not only the pure intelligence which is the witness-consciousness of this world-drama. It is also inexcellable bliss. We delude ourselves by thinking that happiness rests in external objects in the world without. But the real seat and centre of happiness is the self. "This which is of the nature of the impartite essence is the Supreme Bliss; of that all other beings enjoy but a fraction." The bliss of Brahman, as contrasted with material happiness, is unsurpassable. In the Ananda-Valli of the Taittiriya Upanishad, the calculus of happiness is made to culminate in Brahman-Bliss which is declared to be unexcellable.

Sage Yajnavalkya taught Maitreyi that the self alone is the seat of supreme love. The love that one

bears to other objects is not really for their sake; but it is for the sake

T. M. P. Mahadevan.

of the one who loves. "This self is dearer than the son, dearer than wealth, dearer than everything else, and is innermost"

The love for other objects is secondary, since they contribute to the pleasure of the self; and the love for the self alone is primary. Husband, wife, progeny, wealth, cattle, castes, the worlds, gods, the vedas, elements and all the rest have no intrinsic value in themselves. They are dear for the sake of the self. "Not for the sake of the husband is tho husband dear, but for the sake of the self is the husband dear". A woman loves her husband only when she likes him, and that too for her own pleasure. If the husband were the object of her absolute love, she ought not at any time and under any circumstances be displeased with him. But this is not in the scope of what is generally observed. "Not for the sake of the wife is the wife dear, but for the sake of the self is the wife dear." Even when husband and wife are attracted towards each other at the same time, each loves the other for his or her own sake. Similar is the case with the love that one bears towards one's children. "Not for the sake of the sons are the sons dear, but for the sake of the self are the sons dear". Sometimes a child may cry when fondled by its parent; but the parent derives pleasure and does not weep with the child. It is clearly evident from this that he loves the child for his own pleasure and not for the sake of the child. If this be the case with beings endowed with intelligence, need it then be said that inert things like wealth, caste, and the worlds and the inferior animals like cattle etc., are loved not for their own sake but for the sake of the self? "Not for the sake of wealth, is wealth dear, but for the sake of the self is wealth dear. Not for the sake of Brahminhood is Brahminhood dear, but for the sake of the self is Brahminhood dear. Not for the sake of Kshatriyahood is Kshatriyahood dear, but for the sake of the self is it dear. It is not for the sake of the worlds that they are dear, but for the sake of the self that they are dear." The gods are worshipped, not without any ulterior motive. The devotee worships them for the removal of his sins, and not for the sake of the gods themselves who are devoid of sin. "Not for the sake of the gods are the gods dear, but for the sake of the self are the gods dear." The Brahmins study the Vedas in order to preserve their Brahminhood. The members of the three higher castes take to Vedic study so that they may not become Vratyas (outcastes). Hence even the study of the Veda is not for its own sake. "Not for

the sake of the Vedas are the Vedas dear, but for the sake of the self are the Vedas dear".

Those who do not realise this fundamental fact and regard things other than the self to be dearer than the self, meet with disappointment and final disillusionment. They find themselves in 'a vale of tears' and what they regard as dear turns out to be the cause of their misery. That things other than the self are sources of misery, becomes very clear when we examine, for instance, the life-history of a son. The parent is worried so long as a son is not born to him; when a son is about to be born, there are the dangers of 'confinement'; after the child is ushered into existence, anxiety continues to sit on the brow of the parent who is in constant fear of his darling being badly influenced by malevolent stars; when the child grows up into a boy, there is the risk of his turning to bad ways; after the boy is invested with the sacred thread there is the contingency of his continuing to be illiterate; or if he becomes proficient in learning, the anxiety for getting him properly married haunts the parent; when the boy is married, there is the fear that he might not be faithful to his wife; if he begets many children there is the difficulty of finding means of subsistence for them all; and when the son is provided with enough wealth, there is the contingency of his passing away. Thus there is no end to the misery which things other than the self bring in their train. Hence a man of discrimination should discern the defects that lie deep-seated in things other than the self, and cease to be attached to them. He should realise that the witness-self alone is the locus of supreme love.

When it is settled that the self is the locus of supreme love, it is easy to deduce that it is also the seat of the highest happiness. The self is of the nature of supreme happiness, since it is the object of unexcellable love. What is not of the nature of supreme happiness is not the object of unexcellable love. In the Taittiriya and the Brahadaranyaka, we find it declared that according to the increase or decrease in love there is a corresponding increase or decrease in happiness. From the position of an emperor to the position of Hiranyagarbha, wherever there is an increase in love, there is also a proportionate increase in happiness. Since the self is the apex of this pyramid, it is the locus of supreme love and the seat of the highest happiness.

II

The Attainment of Brahman-Bliss

The attainment of Brahman-bliss need not synchronise with the decease of the body. The Jivan-mukta is he who is released even while being embodied. There is for him the persistence of the body until the fruition of the residue of Prarabdha karma. Though knowledge of Truth destroys Avidya, that is the material cause of all karma without exception, still it does not remove Prarabdha karma, since it is itself the fruit of that karma. The continuance of the body even after the destruction of nescience is intelligible on the analogy of the potter's wheel rotating for some time till the momentum is spent even after the propelling rod is removed. According to logicians, the effect continues to remain for a while after the removal of the cause. In the case of momentary effects it may be admitted that they remain only for one moment after their causes are destroyed. But in respect of the body which is a product of beginningless nescience, says the Advaitin, we must allow a considerable lapse of time before it can be finally resolved.

Prarabdha karma perishes by enjoyment. Both the released and the bound have alike to reap the consequences of their Prarabdha. Both have to walk in a path strewn with thorns; but while the enlightened walk with shoes on, the ignorant have no such protection to enable them to pass unhurt. The vulgar are led astray by their whimsical moods, whereas the wise regard themselves as witnesses and not victims of their moods. Two travellers wend their way on the same road, and both of them are equally fatigued. One of them knows that the destination is near, and so he quickens his pace in the hope of reaching it soon. But the other is heavy of heart, and not knowing that his place of rest is nigh, he plods on with staggering steps.

The Mukta who has transcended nescience is not affected by the ruffle of the empirical life. If he be discomfited at any time, it is due to his aversion to the objects of sense. That he is not in tune with the enjoyment of the world is patent from the fact that he gets disgusted with it very soon. Desires do not multiply in his case. Desire is like a burnt seed, impotent to produce fresh sprout. In the case of the ignorant, desires do not die with enjoyment. Fulfilled desires bring in fresh ones. Like fire fed by fuel, they grow from more to more. But enjoyment which is combined with discernment does not breed new desires. The sun of knowledge scorches the seed of desire making it ineffectual to sprout forth and yield fresh fruits.

The desire of the Mukta is unproductive, because he knows the worthlessness of the desired object. Just as fried grains are useful for eating and not for sprouting, similarly, the desires of the knower of truth give him slight enjoyment, but do not entail in their train any more of their kind. The karma which has begun to take effect perishes when it has borne its fruit. Since Prarabdha is the cause only of enjoyment, it dies with the destruction of its product. There can be misery, only when there is the delusion that the object of enjoyment is real. The person who possesses true knowledge is devoid of such delusion; and hence he is not bound by his Prarabdha. Apprehending the world to be of an impermanent, indeterminable nature, comparable to the dream and the *fate morgana*, how can the released be attached to it? Who, except those who are perverse, will drink poison after knowing its fatal consequences? When the illusory nature of the world is well cognised, attachment to sense objects ceases along with the cessation of the cognition of reality in them.

The Jivan-mukta lives in the world, but he is not of it. He awaits only the fruition of the residue of his Prarabdha. Even in reaping the fruits of his karma he is unattached and does not lose his balance of mind. He is compared to a child

or a lunatic, since he has no conceit in his actions. To his synoptic vision there is neither action nor agent, neither enjoyment nor enjoyer. He has transcended the temporal process; and temporal categories have no meaning for him. He revels in the bliss of non-difference that has not come to be, but which was, is and will ever be.

The World during the next Hundred years

(Home Day Prize Essay)

BY T. RANGA RAO, L.A.E. (IV YEAR.)

While it is hard to play the role of a prophet, it is indeed, a good thing to visualise the ever-changing phenomena of a world that is being born anew. What with the inventions in the domain of science, with re-discoveries of treasures of art, that lay buried in the womb of the earth, with a rationalized outlook on human affairs, with changing notions in the field of politics, it seems to me that the 'brave new world' of the next century is emerging from the seeming lethargy of to-day. The vision of a world unity not only in thoughts and ideals but also in practice while getting farther and farther away, still gives one hope and joy. The novel methods for the liquidation of illiteracy by propaganda through film and theatre, the means adopted for large-scale health services, the organisations of international brigades and ambulances for rendering service to the suffering humanity,—all these open forth a new era of international co-operation.

While one reflects on the causes of unrest in the world, the most important seems to be the imperious desire of nation after nation to establish suzerainty in the world's affairs. Two decades ago, we had the spectacle of the powerful forces of Europe arrayed on the battle-field; and the enormous wastage of human energy (which could have been canalised into constructive channels for the well-being of the world) was appalling. The league of nations, which was the outcome of this inhuman monstrosity, was formulated to create a healthy co-operation among nations and was ushered as a harbinger of peace. But it became an illusion. Nations vied with one another in the increase of their armaments in spite of their solemn pledges, and hardly a year ago, the world was writhing in agony at Signor Mussolini's 'rape on Abyssinia'. To-day, one looks with shudder at the conflict in Spain between the forces of progress and Democracy and those of reaction and Fascism. The pacifist ideal is gradually in retreat. If the world is to advance, all the nations should resolve to starve the God of Mars. In spite of the inventions of science and industry which promise to make the world happier than it is to-day, the ravages of war have deprived the earth of its harmony and divine beauty. Hence, a league of nations, more powerful to command the allegiance of all progressive forces of the world should step in.

When one analyses the progress of science and industry in the last two decades, one can gauge the vast progress that is yet in store for humanity during the coming century. The discoveries and researches in high speed internal combustion engines and the 'popularisation' of aeroplanes, seem to bring the nations together at least in transport. The forecast of H. G. Wells, of the rocket flying and discovering the place of the Moon promises to come out true. In the field of medicine, the discoveries of new metals and compounds bring to light many of the diseases which have been ravaging the earth and their remedies. Unfortunately, science has been used more to destruction than for ensuring the progress of humanity.

Coming to the religious antagonisms, which are the order of the day and will be so for a long time to come, a careful analysis shows that 'religion' is more misunderstood than understood. When one realises the fundamental unity of all religions, these blood feuds hold one by the throat. It is true that the great religions like Hinduism, Christianity and others have survived in spite of external conflicts owing to their internal strength. When one realises that the organised religion of any church stands for fanaticism, orthodoxy, superstition, bigotry and vested interests, one heaves a sigh of relief at the magnificent way, true religion in being practised in the United States of Soviet Russia. The concept of 'service of Man' in lieu of 'worship of God' is attracting intelligent minds and I cherish no illusions when I say that this diviner aspect will bring the world's warring sects into a sublime homogeneity. The mass proselytisations of the Christian and the Islamic churches are degrading religion as a commodity in the market place. The spectacle of a world religion like a world brotherhood looms large in the horizon and it is not a myth. When religion stands for 'positivism', for a larger and broader conception of the universe and its affairs, for a fraternal unity, it is quite possible that a new world religion may emerge from this battle ground to shelter under its protecting wings men of all nations and climes. Religion will survive because it refers to the conduct of the individual towards his Creator and humanity. Sir John Dewey's ideal of religion as the pursuit of a high ideal, irrespective of the suffering it may involve, and a large-hearted perception of human affairs is indeed noble The prospect of a league of religions like the league of nations seems a far cry at present, but the century to come shall certainly see its fulfilment, which will go a long way in establishing true religion and ideal harmony. The rationalistic out-look on religion will go on increasing and it is this, rather than blind belief in dogmas, shams and shibboleths that will help us to see into reality and realise the purpose of Religion.

To this new world, what will India's contribution be? Truly, India, with her hoary tradition of learning and scholarship, art and culture will have a noble contribution to make—i.e., the idea of world peace and harmony. If to-day she is unable to give her full quota to the

world's progress, it is not on account of her inherent weakness, but the yoke of foreign domination which 'wilts and withers her away like a rose.' If we look back on India's unique history, we are struck with her toleration towards all faiths as children of the same 'divine hierarchy.' To play this role in the new world, she should come to herself. Her starving millions should be found enough food and the appalling illiteracy of the masses should be a thing of the past. The youth of India should wake up from their deep slumber and inaction, and take to the liquidation of illiteracy. Education through films and museums as in Soviet Russia should be introduced. The bane of present day education is that our own culture is stifled and we have become 'queer mixtures of the East and the West, out of place everywhere, at home nowhere'. A unique blend of modern science, art and culture with our ancient learning will make India's sons play a unique role in the moulding of the new world. She should be true to her religious tolerance and purge herself of all the shams that have crept into and corrupted Hinduism. A band of workers like the members of the Ramakrishna Mission or the Servants of India Society solely intent on the uplift of the mother-land, should be formed in every village. The new light of science, religion and politics, should be brought to every household. With the annihilation of space and time by science it is not very difficult to do so. For the teeming millions should be found employment and decent necessities of life. It would be a mockery if we talk glibly of 'progress' when the nation is bled white and her millions suffer in squalor, starvation and misery. The vast resources of the country should be exploited and her industries developed. Above all, her women-folk should come out of their seclusion and vie with men in respect of learning and culture.

The spirit of communal discord must go, for it is a venom eating into the vitals of society. In its name, true religion is being trod under foot. The true ideals of various religions should be propagated as also the universality and unity of all religions. It is a grim tragedy to talk of majorities and minorities, when hunger and privation stare in the face of all the communities alike. The youth of Renascent India should strive to annihilate all communal bickerings and hair-splitting discords.

To-day, a survey of the world shows that historical forces are at work and political theories are being shaped by economic objectives. The old order changeth yielding place to new—this is only too true. The place of old feudalism was usurped by capitalism and if one dives deep into human society, one finds it yearning for more bread, peace and solace. To-day, the great urge of all subject nations is to free themselves from the shackles of alien domination. Capitalistic society, has had its day and the masses of workers and peasants of the world are uniting for a common objective—*i.e.*, 'world peace and human brotherhood.' There is now a grim duel between Socialism and Fascism, between Imperialism and Nationalism. Democracy is on

its trial; but it will succeed. Socialism, or communism which aims at 'a class-less society' holds the key to world prosperity and the human ideal. Soviet Russia has achieved in a short span of 15 years a great material and spiritual progress in the education of her vast millions, in the protection of her children, in the health services, which even sceptics dare not doubt. It is coming to be realised that economic theories shape the future of nations. The world is in the throes of a new birth and out of the chaos will emerge a new society and a 'brave new world' with its achievement of universal brotherhood. 'The philosophers have only interpreted the world. Our business is to change it for good' says Monk. We want a world confederation and fraternity, where exploitation of class by class, creed by creed, man by man is thoroughly extinct; where the idea of personal profit yields place to the welfare of society. 'thus paving the way for the realisation of the highest religious ideal ever enunciated.'

Certain it is that India will contribute her share to this world unity. Her unique contribution of universal toleration has been proved by her sheltering the Jews when they were persecuted even in the mediaeval times and by her welcome to the Parsis and Mahomedans when they were persecuted as *heretics* in Egypt, Nineveh and Babylon. She will hold aloft her ideal of surrender of self for the larger cause and sublime self-abnegation and resignation. She has been truly socialistic in the past; she will continue to be the messenger of hope and courage to the new world. Her caste system, the manifestation of socialist ideology has to be suitably modified in accordance with changing conditions.

In the Dawn of this New Era, the Ramakrishna Mission has to play an important part. Its ideals have always been the highest toleration and resignation. The Missionaries of the Order true to their ideal, have never been evangelistic. Neither have they been content with lip-service; they are practicalists who have been shaping in no small measure the renascent India that is being born slowly but steadily. The world has benefited much by them. On the bed side of the suffering patient, in the village school, in the slum and in the urban areas, one finds them working for the cause of humanity.

To me, the ideal I have endeavoured to chalk out is not chimerical. It is full of reality and I shall find no greater bliss than to be able to work for that. One feels that the rivers of human energy are being frozen by the ice of suspicion, doubt and dis-trust. The mist makes it invisible and one has to pierce it to gauge the reality. The Liebnitzian conception that the world as it exists is quite all right does not go a long way. If India is to mould her own as well as the world's future, she will have to throw away the trammels of bondage. It is inevitable. With George Bernard Shaw I would echo: "This is the true Joy in life: the being used for a purpose recognised by oneself as a good and mighty one; the being used for it till you are thrown away on the scrap heap". Surely liberation, personal, national and international will be the purpose.

Work is Happiness

By D. MEENAKSHISUNDARAM L.A.E. 3RD YEAR

Blessed is he who has found his work; let him ask no other blessedness—Carlyle.

HAPPINESS is a feeling of pleasure, which every one of us would like to possess. It is said to be the summum bonum of life (*i.e.*) it is the chief good that we derive in our earthly life.

Yet how hard it is for us to find happiness! When we do seem to get it at last, it does not stay with us for any length of time. Happiness and grief, pleasure and pain, come upon us together or by turns. They seem to move in a never ending circle.

But is there no real and lasting happiness for us, no pure and unalloyed happiness? Lord Buddha says that the root cause of all our sufferings is desire and selfishness. Man feels a pleasing thrill, when he strives for what he wants, but the moment he gets it, he finds all pleasure gone. He pines for more and more. He is never satisfied and is always restless. Whatever he does, he does it with an eye to the result, to the gain. A victim to the "perils of weak uncertain desire" he is never really happy.

The elements which make for real happiness are to be found in the temperament, in the mind. That man is truly happy, who maintains a harmony between his inner thoughts and the outside world, who so trains and controls himself as to view with indifference both prosperity and adversity, both pleasure and pain.

Now there is nothing in this world which promotes this harmony between thought and action, this calmness of temper, so well as work. Work properly done trains us in self control and self respect, develops our physical and mental powers, and raises our spirit with hope and cheerfulness. It opens our hearts from whose depths gush forth all the finer emotions of faith and love and all the finer feelings of sympathy and forbearance. We feel that we are at peace with the world.

When a man is engaged in a difficult and laborious piece of work he invokes the help of God. Heaven is more pleased to hear his voice than to hear the prayers of the Pope. God ever dwells in him and blesses his work; for "He is there where the tiller is tilling the hard ground and the pathmaker is breaking stones. He is with them in sun and shower, and His garment is covered with dust".

A sweeper who cleans the streets is as important in God's eye as the Prime Minister of the greatest of nations, if both do their work for work's sake. Therefore one should do one's allotted duties without thinking of any ulterior motive.

A man engaged in an honest profession or trade, if he does his work to the best of his ability, is ever happy. He owes no man a penny, and he looks the whole world in the face. Like the Miller of the Dee, he is so happy that even kings and princes envy him.

A man prepared to take up any work that comes to hand and to work hard, has no fear of unemployment or poverty. Like Pistol (in Shakespeare) he regards the whole world as his oyster which he will cut open with his sword. He makes the best out of life. Poverty, injustice, suffering, all these only serve him as spurs to greater efforts. Like Ulysses he feels dull when he has nothing to do.

"Do thy duty; do thy best without caring for the result". That was the gospel preached by Baghavan Sri Krishna to Arjuna, the greatest man of action. Duty, (*i.e.*) the work assigned to you by God, hard work, selfless work—that is the 'open sesame' to real happiness.

"By the sweat of thy brow shalt thou eat thy bread", said God to Adam and Eve, when He drove them away from the garden of Eden. There they had been doing no work, and the devil had set up his workshop in their idle minds and had tempted them to commit sin. For

"Satan finds some mischief still
For idle hands to do."

God in his mercy wanted them to be happy and therefore drove them out from a life of idleness, and commanded them to labour hard and make for themselves an earthly paradise.

Work that is done for a purely selfish end, or that is harmful to others, can never make one happy. The man engaged in such work, though he may appear to prosper at first sight, is sure to suffer in the long run. He has few friends, and many to hate him; and his life is one continuous period of scheming anxiety, jealousy, bitterness, suspicion and fear.

As in the case of individuals, so also in the case of nations, work promotes general happiness and prosperity. The secret of the prosperity of European nations is their hard work, while the people of Asia who are more or less indolent, are suffering from poverty. The people of England, of Germany, of Italy are all, as nations, very hard working people. The history of Italy for the past one decade under Signor Mussolini is a striking example. The people of Japan are noted for their untiring industry and self control. Their life is one of hard work, simplicity, and self sacrifice.

From what has been considered so far, who can deny that the highest form of human happiness is that which is obtained by hard, selfless work and self control?

இந்தியாவுக்கேற்ற கைத்தொழில்கள்

(பரிசு பெற்ற கட்டுரை)

ஈ. சு. அர்த்தநாரீசுவரன் (6-வது பாரம்) எழுதியது.

இந்திய நாடே ஒரு தனிச் சிறப்பு உடையது. தொன்றுதொட்டுப் பல புகழ்பெற்றது. இதற்குப்பின் ஏற்பட்டனவாகிய பாபிலோன், ஈஜிப்டு, அஸ்ஸிரியா முதலிய ராஜ்யங்கள் இருந்த இடம் தெரியாது அழிந்துபோன பின்பும் இது உயிரொடு நிலவுகின்றது. பண்டைக்காலத்தில் வேளாண்மையுடன் பல கைத்தொழில்களும் செய்து வந்த நாடு. ஆனால் மேனாட்டினர் வியாபார நிமித்தம் இங்கு வந்த பின்னர் இந்நாட்டில் கைத்தொழில் குறைந்து விட்டது. அதன் காரணம் நம் முன்னோர் அம்மேனாட்டினரிடம் காட்டிய அன்பும் தயையுமே. அஃதெப்படியெனின், ஒட்டகம் முதலில் ஒண்ட இடங்கேட்டுப் பின் அக்குகை முழுவதும் பிடுங்கிக் கொண்ட கதைபோலவே நம்மிடம் கெஞ்சிக் கூத்தாடி இடம்பெற்று அயலிலுள்ள கைத் தொழிலாளர்களுக்குச் செய்யத்தகாத தீங்குகளைச் செய்தனர். நெய்பவர்களின் கட்டை விரல்கள் தறிக்கப்பட்டன. அதேபோல் வேறு பல தொழிலாளிகளும் ஆக்கப்பட்டனர்.

நம் தேசத்தில் அவ்வாறு கைத்தொழில்கள் அழியவே மேனாட்டினரிடம் அக்கைத்தொழிற் பொருள்களை வாங்க வேண்டிவந்தது. அதனால் அவர்கள் அதிக லாபம் பெற்று விருத்தியடையவே நாம் ஏழ்மையடையலானோம். அதனால் தற்சமயம் பிறநாட்டினருக்கு, ஒண்ட வந்த பிடாரிக்கு, அடிமையாயிருக்கிறோம்.

நமது பரதகண்டம் இப்போது போலல்லாமல் பழைய சுயேச்சையான நாடாவதற்கு நாம் கைத்தொழில்களை விருத்தி செய்யவேண்டும். மஹாத்மா காந்தியடிகளின் சொற்படி நாம் கதர் கட்டுதலை விரதமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

இந்தியாவின் கைத்தொழிலில் மிகவும் முக்கியமானது பஞ்சை நூற்றுத் துணியாக்கும் தொழிலே. முற்காலத்தில் இந்தியாவில் மிக உயர்ந்த துணிகள் நெய்யப்பட்டு வந்தன. தற்போது லங்காஷைர், க்ளாஸ்கோ முதலிய இடங்களிலிருந்து வரும் துணிகளினும் மிக மெல்லியவை இங்கு நெய்யப்பட்டு வந்தன. சுருங்கக் கூறின் இங்கிலாந்து ஜனங்கள் மிருகங்கள் போலத் துணியின்றியிருந்தபோது இந்திய மக்கள் நல்ல அழகிய உடைகள் உடுத்திருந்தனர்.

ஔரங்கஜீப் சக்ரவர்த்தியின் குமாரத்தி டாக்கா என்றவிடத்தில் நெய்யப்பெற்ற மஸ்லின் புடைவையில் 7 புடைவைகளை ஒருங்கே உடுத்திக் கொண்டபோதும் அவள் உடல் வனப்பு வெளியே தெரிந்ததென்றும், புடைவையைப் பற்றப் புகை போலிருக்குமென்றும் ஒரு சரித்திராசிரியர் கூறியுள்ளாரெனின் பழைய காலத்து இந்திய மக்களின் நூற்குந் திறன் கூறத்தரமாமோ?

மஹாத்மாவின் சொற்படி நெசவுத் தொழிலை நாம் விருத்தி பண்ணினால் போதுமானது; அநேக கோடிக் கணக்கான பணம் மீதமாகும். நம் நாட்டில் விளையும் உயர்ந்த பருத்தியைக் குறைந்த விலைக்கு அயல் நாட்டாருக்குக் கொடுக்க, அதனால் அவர்கள் அபார லாபம் பெறுகின்றனர். நாம் அந்நியர் துணியை பகிஷ்கரித்து உள் நாட்டுத் தொழிலை ஆதரிப்பதால் நம் சகோதரன் ஒருவனது குடும்பத்தை ஆதரித்த பலனை அடையலாம். நமது நாட்டில் உள்ள பஞ்சாலைகளுக்கே பருத்தியை அனுப்பவேண்டும். அந்தத் துணிகள் நன்றாக இல்லாவிட்டாலும் அதை ஆதரிப்பதால் தான் அதை நன்னிலைக்குக்கொண்டு வர முடியும். இல்லையெனில் என்றும் அந்நியர் கையை எதிர்பார்க்கவேண்டி வரும்.

நமது நாடு பஞ்சில் மட்டுமன்றி, பட்டு, ரோம நெசவிலும் பெயர் பெற்றது: காசிப்

பட்டும் காஷ்மீரச் சால்வை ரத்னகம்பளங்களும் எவ்வளவு பெயர் பெற்றவையென்பது எல்லோருமறிந்த விஷயம். அவைகளையும் இன்னும் விருத்தி செய்ய வேண்டும்.

இரும்புச் சாமான்கள் செய்தலிலும் இந்தியா முன்னணியில்நின்றதுண்டு. இப்பொழுதும் ஆப்கானிஸ்தானத்தில் இருவருக்குள் மனஸ்தாபமேற்படின் ஒருவனை ஒருவன் நோக்கி, 'இந்தியா தேசத்து உத்தரம் வேண்டுமோ?' எனக்கேட்பது வழக்கமாம்; அதாவது இந்தியா தேசத்துக் கத்தி உனக்கு பதில் கூறும் என்பது அதன் பொருள். இதனால் இந்தியா எஃகு, இரும்பு முதலியவற்றால் கத்தி முதலியவை செய்தலிற் பெயர் பெற்றதென்பது விளங்குகிறதல்லவா?

தற்சமயம் இரும்புத் தொழிலை அபிவிருத்திசெய்ய முயல்வது நல்லது. இந்தியாவுக்குத் தேவையான இரும்பு இங்கு அகப்படாமற் போகவில்லை. ஆனால் இருப்பதை உபயோகிக்க நாம் முயலவில்லை. சேலம் ஜில்லாவில் மிக உயர்ந்த இரும்புக்கனி இருக்கிறது. ஆனால் அதை வெளிப்படுத்தச் சமீபத்தில் நிலக்கரியில்லை. ஆயினும் மின்சார உதவியால் அதை உருக்கி வேலை செய்யமுடியும். அதற்கு நாம் முயலவேண்டும். சமீபகாலத்தில் வங்காளத்தில் 'டாடா' இரும்புத் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதுபோல் இன்னும் பல இரும்புத் தொழிற்சாலைகள் நியமிக்கவேண்டும். இரும்புத் தொழில் செய்ய ஆரம்பித்தால் இந்தியாவுக்குவேண்டிய நீராவியந்திரங்கள், மோட்டார்கள், யுத்த தளவாடங்கள் முதலியவை பிற நாட்டினின்றும் இறக்குமதியாக வேண்டியதில்லை. இந்தியா தன்னைக் காத்துக்கொள்ள முக்கியமாய் வேண்டியவைகளைத் தானே உற்பத்தி செய்து கொள்ளலாம். இவ்விதங்களில் முற்கூறிய டாடா கம்பெனி தலைமை வகிக்குமென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

நம் புராதனமான தொழில்களில் உலோகப் பாத்திரங்கள், வெண்கலத்தாலும், தாமிரத்தாலும், ஈயம் முதலியவற்றாலும் செய்வது மிகவும் முக்கியமானவை. அவற்றையும் நாம் நன்கு முன்னேற்ற வேண்டும்.

இந்தியாவில் மிக உறுதியான பல வர்ணமுடைய மரங்கள் அதிகம். முக்கியமானவை தேக்கு, கருங்காலி, சந்தனம், தேவதாரு முதலியவாம். இம்மரங்களில் சித்திர வேலைகள் செய்வதும், ஒரு மரத்தில் சித்திரித்து அதை மற்றொரு மரத்திற் செய்த பண்டத்திற் புதைப்பதும் ஒரு சிறந்த கலையாகும். தந்த வேலைப்பாடுகளும் சிறந்தவை. இத்தொழில்கள் மைசூர் முதலிய இடங்களில் நடக்கின்றன. இவைகளையும் நாம் நன்னிலைமைக்குக் கொண்டுவரலாம்.

சணல் (Jute) பலவிதமாக உபயோகப்படுகிறது. இது உலகத்தில் வேறெங்கும் விளைவதில்லை. இத்தொழில் வங்காளத்தில் இருப்பினும் உண்டாகும் சணலில் பாதி கச்சாப்பொருளாய் வெளியேற்றப்படுகிறது. அவ்வாறு செய்யாது கைத் தொழிற் பண்டமாயனுப்பினால் மிகுந்த லாபம் அடையலாம்.

இந்தியா வேளாண்மை செய்யும் தேசம். ஆரியர்கள் ஆடுமாடுகளை மேய்க்க வந்த நாடு. ஆதலால் இங்கு ஆடுமாடுகள் அதிகம். அவைகளின் தோல் அதிகம் கிடைக்கிறது. தோல் பதனிடவேண்டிய பொருள்களும் இங்குச் சுலபமாய் அகப்படுகின்றன. அதனால் தோல் பதனிடும் சாலைகள் ஏற்படுத்தி, அநேக ஆயிரம் ரூபாய் வெளிச்செல்லாமற் செய்யலாம். நாமே பூட்ஸ் முதலியவைகள் தைத்துக் கொள்ளலாம். இங்க்லீஷ் தோல் மேன்மையானதென்பது போய் இந்தியத் தோல் மேன்மையானது என்று புகழ்பெற முயலவேண்டும். தோற்சாலைகள் பல இப்பொழுதுள்ளனவாயினும் தோல் ஏற்றுமதி அதிகமாகவே இருக்கிறது.

பரதகண்டத்தில் காகிதம் செய்யவும் வசதியிருக்கிறது. மூங்கிலிலிருந்தும் ஒரு வகைப் புல்லிலிருந்தும் காகிதம் செய்ய முடியுமெனக்கண்டறிந்துள்ளார்கள் அறிஞர்கள். அதன்படி மூங்கில் முதலியவற்றை உபயோகித்து நமக்குவேண்டிய காகிதங்களை நாமே தயாரித்துக் கொள்ளமுடியும். ஆதலால் அதற்கு நாம் சிறிது ஊக்கமுடன் வேலை செய்யவேண்டும். அதேபோலத் தீக்குச்சிகள் செய்யவும், பென்ஸில்கள் செய்யவும் கூட வேண்டிய வசதி

கள் இருக்கின்றன. அவைகளை நாம் வீணாக்காது உபயோகப் படுத்தவேண்டும்.

சோப்பு இறக்குமதி இந்தியாவில் அதிகம். சோப்பு செய்ய மணிலா எண்ணெய் முதலியவை உபயோகப்படுகின்றன. சோப்பு முக்கியமாய்ப் பிரான்ஸு தேசத்திலிருந்து இறக்குமதியாகிறது. இங்கிருந்து ஏற்றுமதியாகும் மணிலாக்கொட்டை முதலிய எண்ணெய் வித்துக்கள் பிரான்ஸுக்கே போகின்றன. இதைத் தடுத்து நாமே ஏன் சோப் செய்ய முயலக்கூடாது? அதனால் எவ்வளவோ பணம் நம் நாட்டில் மீதப்படும்.

கடைசியாக பூகோள சாஸ்திரமும் தாவர சாஸ்திரமும் அபிவிருத்தியடைந்த காரணத்தால் இங்கு, காப்பி, தேயிலை, ரப்பர் முதலியவற்றால் பலர் பிழைக்கின்றனர். அவற்றுள் காப்பித் தோட்டங்களும் தேயிலைத் தோட்டங்களும் ஐரோப்பியர் கைகளில் இருப்பதால் நமக்கு எவ்வளவோ கஷ்டநஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவற்றைப்போக்க இந்தியாவில் பணக்காரராய் இருப்பவர்கள் முன்வந்து அவ்வாங்கிலக் கம்பெனியாரிடமிருந்து அத்தோட்டங்களை வாங்கித் தொழில் நடத்துவதால் அதிக லாபத்தை அடையலாம்.

திருவாங்கூர் சம்ஸ்தானத்தில் ரப்பர் பயிரிட்டு அதனால் செய்யக்கூடிய தொழில்கள் செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் எண்ணம் நன்கு நிறைவேறுமானால் இந்தியாவுக்கு வேண்டிய மோட்டார் டைர், மற்றும் பலவித ரப்பர் பொருள்கள் இங்கேயே செய்துகொள்ளலாம்.

முடிவாக இத்தொழில்கள் நன்கு முன்னேற்றமடைய நாம் பாடுபடுவதுடன் உதவிபுரியவும் வேண்டும். முதன் முதலில் உற்பத்தியாகும் பொருள்கள் மிக உயர்ந்தனவாக இராவாயினும் அவற்றை நாம் வாங்கினால்தான் அத்தொழிற் சாலைகளுக்கு ஊக்கம் உண்டாகி, மிகப் புதிய கருத்துக்களுடன் சிறந்த பொருள்களை உற்பத்தி செய்ய முன் வரும். ஆதலால் நாம் இந்தியக் கைத்தொழில்களை ஆதரிக்க முற்படுவோமாக. அதனால் இந்தியா வறுமைப் பிணியினின்றும் மீண்டு செல்வத்திற் சிறந்த நாடாக மாறி, தலை சிறந்து நிற்குமென்பது திண்ணம். இந்தியா தன் பழையபெருமையையும் புகழையும் பெற, நாம் நமது தாய் நாட்டிற்குச் செய்ய வேண்டிய முதல்தொண்டு இதுவே. இதனால் நாம் சுயேச்சையையும் அடைந்து மிக உன்னத நிலைமை பெற்றுப் பிறநாடுகளின் மனத்தைக் கவரும் சக்தியுள்ளவராவோம் என்பது திண்ணம்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

அ. சுப்பிரமணியன் (6-வதுபாரம்) எழுதியது

திருக்கைலாசமலையில் அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூபியாய் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானுக்குத் திருத்தொண்டு செய்துகொண்டு இருந்த அடியார் கூட்டத்தவருள் 'ஆலால சுந்தரர்' என்பவர் ஒருவர். ஒரு நாள் ஆலால சுந்தரர் மலர் கொய்ய நந்தவனஞ் சென்றபோது, அங்கு அதே பணிவிடைக்காக வந்திருந்த உமாதேவியாருடைய இரு தோழிமார்களைக் கண்டு காதல் கொண்டார். அநிந்திதை, கமலினி என்பவை அவ்விரு தோழிமார்களின் பெயர். அவர்களிருவரும் இவர் மேல் காதல் கொண்டனர். ஆனால் ஆலால சுந்தரர் ஒருவாறு தம் மனத்தைத் திருப்பிச் சுவாமி சந்நிதி சேர்ந்தார். கயிலாயபதி இதனையறிந்து 'அன்பனே! பூலோகத்திற் போய் மானிடப்பிறவி எடுத்துக் காதலித்த மகளிரை மணந்துசுகமனுபவித்து மீளுவாய்' என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். ஆலாலசுந்தரர் இதைக் கேட்டு மனமுடைந்து 'அடியேனது பிழையைப் பொறுத்து நான் மானிடனாகி உலகில் மயங்கும் போது என்னைத் தடுத்து ஆட்கொள்ளல்வேண்டும்' என்று வேண்ட, நீலகண்டரும் இசைந்தார்.

அக்காரணத்தால், ஆலால சுந்தரர் திருநாவலூரில், சடையனார் என்னும் ஆதிசைவருக்கும் இசைஞானியார் என்னும் அவர் மனைவிக்கும் மகனாய்ப் பிறந்து 'நம்பியாரூரர்' என்னுந் திரு நாமத்துடன் வளர்ந்து வந்தார். அந்நாட்டு அரசராகிய நரசிங்க முனையரையர் நம்பியாரூரரைத் தமது அபிமான புத்திரராகப் பாவித்து அவரை அரசபோகங்களுடன் வளர்ப்பாராயினார். இவ்வாறு வளர்ந்து திருமணப் பருவம் எய்தியபோது இவருடைய தகப்பனார், புத்தூரிலுள்ள சடங்கவி சிவாசாரியாருடைய புத்திரியை இவருக்கு மணஞ் செய்விக்க விரும்பினார். இவரும் அதற்கிசைந்து அவ்வூருக்குச் சென்று விவாகச் சடங்கை நடத்த ஆயத்தமாய் இருந்தார். அப்பொழுது சிவபெருமான் தாம் முன்பு கொடுத்தருளிய வரத்தின்படி இப்பொழுது ஆலாலசுந்தரரை அவர் புகப்போகும் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையினின்றும் விடுவிக்க எண்ணி, ஒரு கிழப்பிராமண வேடம் பூண்டு, விவாகம் நடக்கும் இடத்தையடைந்து, அங்கு இருந்த பெரியோர்களுக்கெதிரில் வந்து நம்பியாரூரரை நோக்கி 'உன்னிடத்தில் எனக்கிருக்கும் வழக்கை நீக்கிப் பின்பு விவாகஞ் செய்துகொள்' என்றார். அது என்ன வழக்கென ஆரூரர் கேட்க 'நீ எனக்கு அடிமை; இதுதான் என் வழக்கு' என்றார். நம்பியாரூரர் இது கேட்டு நகைக்க அதற்குக் கிழப் பிராமணர் 'உன் பாட்டனார் எழுதிக் கொடுத்த அடிமைச்சீட்டு என்னிடத்திலிருக்க நீ ஏன் நகைக்கிறாய்?' என்றனர்.

'பிராமணர் பிறருக்கு அடிமையாதல் இவ்வுலகிலில்லை. நீர் என்ன பித்தரோ!' என ஆரூரர் சொல்ல, கிழவர் அதற்கு 'நீ என்ன சொன்னபோதிலும் எனக்கு அடிமை தான்' என்றார். இதற்கு ஆரூரர் அவ் வோலையைக் காட்டும்படி கேட்டு அதை வலிய வாங்கிக் கிழித்து எறிந்துவிட்டார். உடனே கிழவராகிய சிவபெருமான், ஆரூரரைப் பிடித்துக்கொண்டு அலற, பக்கத்திருந்தோர் வந்து என்னவென்று விசாரித்தபோது, கிழவர் விஷயத்தைச் சொல்லித் தாம் வெண்ணெய் நல்லூரிலிருப்பதாயும் கூறினார். அதற்கு அவர்கள் 'நீங்களிருவரும் அங்குப்போய் வழக்கைத் தீர்த்துக்கொள்ளுங்கள்' என்று சொன்னார்கள். அவ்வாறே இருவரும் வெண்ணெய் நல்லூருக்குச் சென்றனர்.

கிழவர் பெரியோர்களிடம் நடந்ததைக் கூறினார். அதற்கு அப் பெரியோர்கள் 'சாட்சியுண்டோ?' எனக் கேட்க 'முன் கிழித்தது நகல்; மூலவோலையைக் காட்டுகிறேன்' எனச் சொல்லி அதைக் காட்டினார்.

அவ்வோலையில் 'நானும் என் சந்ததியாரும் திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள பித்தனுக்கு அடிமை' என ஆரூரரது பாட்டனார் கைப்பட எழுதித் தேதிகுறித்துக் கையொப்பமும் இடப்பட்டு இருந்தது. இதைக்கண்ட பெரியோர்கள் ஆலோசித்து ஆரூரரை நோக்கி 'நீர் இவருக்கு அடிமைத் தொழில் செய்ய வேண்டியது முறைமையே' என்றனர். ஆரூரர் அதை ஒத்துக்கொள்ளப் பெரியோர்கள் கிழவரை நோக்கி 'உமக்கு இவ்வூரில் எவ்விடம்' எனக் கேட்க, பிராமணர் அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு போய் ஆலயத்துட் சென்று மறைந்தார். அந்தணராகி வந்தவர் சிவபெருமானென்று அறிந்த ஆரூரர் தாம் கடவுளிடத்தில் நடந்துகொண்ட விதத்திற்கு வருந்திக்கொண்டு இருக்கும் பொழுது உமாதேவியுடன் பரமசிவன் இடபவாகனரூடராய்க் காட்சி கொடுத்துத் தம்மைப்பற்றிப் பாடும்படி ஆரூரருக்குச் சொன்னார். ஆரூரர் தமக்கு எவ்விதமாய்ப் பாடுவது என்று தெரியவில்லை எனக்கூற 'நீ முன்பு நம்மைப் பித்தன்' என்று கூறியதனால் அதனையே முதலாக வைத்துப் பாடுவாய்' என வருளினார். அதன் மேல் ஆரூரர்

பித்தா பிறைசூடி பெருமானே
யருளாளா
எத்தான் மறவாதே நினைக்கின்றேன்
மனத்துன்னை
வைத்தாய் பெண்ணைத் தென்பால்
வெண்ணெய் நல்லூரருட்டுறையு
ளத்தாவுனக் காளாயினி யல்லே
னெனலாமே.

என்று தொடங்கி ஒரு பதிகம் பாடிப் பரமேசனைத் துதித்தார். அவர் கடவுளுடன் வன்சொற்களைப் பேசி வாதாடினமையின் வன்றொண்டன் என்னும் பெயரும் கடவுளால் அவருக்கு அளிக்கப்பட்டது. பின்பு கடவுள்

ஆணைப்படி ஆரூரர் பல தலங்களுக்குச் சென்று கடவுளைத் துதித்துப் பல பாடல்களைப் பாட வாரம்பித்தார்.

நாயனார் திருவெண்ணை நல்லூரை விட்டகன்று, திருநாவலூர், திருத்துறையூர் முதலிய திருப்பதிகளைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருவதிகை வீரட்டானத்திற்கு எழுந்தருளினார். இது திருநாவுக்கரசு நாயனார் உழவாரப் பணி செய்த தலமாதலால் அதை மிதிக்கவஞ்சி எல்லையிலுள்ள ஒரு மடத்தில் வீரட்டானேசுவரரைத் தியானித்துச் சயனித்துக் கொண்டு இருந்தார். சுவாமி ஒரு வயோதிகராய் வந்து நாயனாரின் தலைமேல் பாதத்தை வைத்து உறங்க வாரம்பித்தார். ஆரூரர் பலதடவை சொல்லியும் கேளாத அவ் வயோதிகர் யாரென ஆரூரர் கேட்க, 'நீ என்னை அறியாயோ ?' எனச் சுவாமி மறைந்தார். உடனே ஆரூரர் சுவாமி என அறிந்து 'தம்மானை யறியாத சாதியாருளரே' என்னும் பதிகத்தைப் பாடினார். பின்பு பலதலங்களுக்குச் சென்று திருவாரூருக்கு வந்து தியாகராஜரை வணங்கி வந்தார்.

முன்பு உமாதேவியின் தோழிகளிலொருவரான கமலினியாரை இவர் நேசித்தார் எனச் சொன்னோமல்லவா ? அவர் திருவாரூரில் கணிகையர் குலத்தில் பிறந்து பரவையார் என்னும் பெயரோடு வளர்ந்து நாடோறும் கடவுளைத் தரிசித்து வந்தார். சிவபெருமானது திருவுளப்படி பரவையார் மீது நம் நாயனார் இச்சை கொண்டு அவரை மணஞ் செய்து கொண்டார். ஒருநாள் நாயனார் தியாகராஜரைத் தரிசித்துக்கொண்டு இருக்கும் போது 'அடியவர்க்கு அடிமையாகும்படி எனக்கு எப்பொழுது அருளுவீரோ' என நினைக்கத் தியாகராஜர் காட்சிகொடுத்து 'தில்லை வாழந்தணர் தம் அடியார்க்கு மடியேன்' என முதலடி எடுத்துக் கொடுக்க அவ்வாறே எடுத்துத் திருத்தொண்டத் தொகையைப் பாடி முடித்தார்.

பின்பு தலயாத்திரையாகத் திருப்புகலூருக்குச் சென்றிருக்கும் போது பங்குனி உத்திரத் திருவிழாச் செலவிற்குப் பொருள் வேண்டுமே என்ற எண்ணத்துடன் செங்கற்களைத் தலையணையாகக் கொண்டு உறங்கி, பொழுது விடிந்ததும் எழுந்திருக்க அக்கற்கள் பொன்னாக இருக்கக் கண்டு கடவுளைத் தொழுது அவற்றுடன் திருவாரூரை அடைந்தார்.

அங்கே பரவையாருடன் சிலநாளிருந்து பின்பு யாத்திரை தொடங்கித் திருக்குருகாவூர் என்ற தலத்தின் சமீபத்தில் எழுந்தருளும்போது, சுவாமி வன்றொண்டர் பசியுடன் வருகின்றார் எனவறிந்து ஒரு கிழப் பிராமண வேடம் பூண்டு தண்ணீரும், பொதிசோறுங் கொண்டு, வெப்பந் தணிய ஒரு பந்தலுமிட்டு வன்றொண்டர் வந்தவுடன் அவரை நோக்கித் தாம் வைத்திருக்கும் உணவை உண்ணும்படி வேண்டினார். அவ்வாறே நாயனாரும் சீடர்களுடனுண்டு, களைதீரப் பந்தலினடியிற் படுத்து உறங்கிக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது கடவுள் மறைந்தார். இதை நாயனார் விழித் தெழுந்ததுங் கண்டு ஆநந்தபரவசராய்ப் பின்பு திருக்குருகாவூருக்குச் சென்று சுவாமியை அஞ்சலி செய்து பதிகம் பாடித் துதித்தனர். மீண்டும் நாயனார் பலதலங்களுக்குச் சென்று சுவாமியைத் துதித்துப் பதிகம்பாடிப் பின்பு திருவொற்றியூரை அடைந்து சுவாமி தெரிசனஞ் செய்து கொண்டிருந்தார்.

ஆலாலசுந்தரரைக் காதலித்த உமாதேவியின் சேடிமாரிருவரில் அநிந்ததையார் ஞாயிறு கிழவரென்னும் வேளாளர்க்குப் புதல்வியாய்ப் பிறந்து சங்கிலியார் என்னும் பெயருடன் திருவொற்றியூரில் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் வழக்கப்படி ஆலயத்தில் ஒருநாள் பூத்தொடுத்துக் கொண்டு இருக்கும்பொழுது சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் இவரைக்கண்டு காதல் கொண்டு இவரை விட்டுப் பிரிவதில்லை என்று கடவுள் முன் சத்தியஞ் செய்து கொடுத்து மணம் புரிந்து கொண்டு இவருடன் சில காலமிருந்து பின் திருவாரூர் வன்மீக நாதரைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்றெண்ணி அங்குப் போக எத்தனிக்க, இவருடைய இரு கண்களும் சிவபெருமான் திருவிளையாட்டால் அவிந்து விட்டன. பின்பு அத்துடன் திருவெண்பாக்கத்திற்குச் சென்று பதிகம்பாடி ஊன்றுகோல் பெற்று காஞ்சிபுரத்திற்குச்சென்று இடது கண் பெற்று, திருவாரூரை அடைந்து வன்மீகநாதரை மிகவும் உரிமையுடன் வேண்டி வலது கண்ணும் பெற்றார். அவ்விடத்துப் பாடிய பதிகம்:

மீளாவடிமை யுனக்கேயாளாய்ப்
பிறரை வேண்டாதே
மூளாத் தீப்போ லுள்ளே கனன்று
முகத்தான் மிகவாடி
ஆளாயிருக்கு மடியார் தங்க ளல்லல்
சொன்னக்கால்
வாளாங் கிருப்பீர் திருவாரூரீர்
வாழ்ந்து போதீரே.

என்ற முதற்பாசுரத்தை யுடையது. பின்பு தம்மிடம் கோபங்கொண்டிருந்த பரவையாருடைய கோபத்தைத் தணிக்கும்படி பெருமானையே தூதுபோக்கி, பரவையாருடன் சேர்ந்து வாழ்ந்து வந்தார்.

இவ்வாறு சுந்தரர் கடவுளைத் தூது விட்டதைக் கேள்விப்பட்ட கலிக்காம நாயனார் என்பவர் அவரிடம் மிகவும் கோபங்கொண்டார். நாயனார் இதையறிந்து சுவாமியிடம் விண்ணப்பிக்க, சிவபெருமான் இருவருக்கும் நட்புண்டாக்கக் கருதி, கலிக்காம நாயனாருக்கு வயிற்றில் சூலை நோய் வரச்செய்து, அவர் கனவில் 'அன்ப! நமது வன்றொண்டனாலன்றி வேறு எவராலும் இச் சூலை நோய் தீராது' என்று கூறி மறைந்தார். சுந்தரரிடமும் கனவில் தோன்றி 'நீ உடனே சென்று கலிக்காமனுடைய நோயைத் தீர்ப்பாயாக' என்றார். சுந்தரர் அவ்வாறே செல்ல, அவரது வரவைக் கேட்ட கலிக்காம நாயனார் துக்கப்பட்டு உடைவாளால் குத்திக்கொண்டு மாண்டார். இது கண்ட சுந்தரர் இது நம்மால் நேர்ந்தது என்றெண்ணி, தாமும் குத்திக் கொள்ளப் போகும் போது சிவபெருமான் தோன்றித் தடுத்துக் கலிக்காம நாயனாரை உயிர்பெற் றெழச் செய்தார். பின்பு இருவரும் ஒன்றுசேர்ந்து திருவாரூர் சென்று கடவுளை வணங்கித் தம் தம் இருப்பிடஞ் சென்றனர்.

இவர் காலத்திலிருந்த சேர அரசரும், நாயன்மார்களில் ஒருவருமான சேரமான் பெருமாளுக்கும், இவருக்கும் அந்யோந்யமான நட்புண்டாயிற்று. சுந்தரர் தம் இறுதிக்காலத்தில் சேரமான் பெருமாள் நாயனாருடனேயே திருக்கயிலைக் கெழுந்தருளினார்.

சுந்தரர் சைவ சமயத்தை உலகில் நிலை நாட்டியவருள் ஒருவர். ஈசுவராம்சமுடையவர். அவ்வாறாயினும் அவருங்கூடத் தம் கருமபலனை அனுபவிக்க வேண்டியிருந்தது. அவர் பூவுலகம் வருவதற்கு அவர் ஆசையே வியாஜ மாயிற்று. எந்த நிலையிலும் ஈசனை யடையலாம்; அதற்கு உண்மையான பக்தியே காரணமென்பதை இவர் வரலாற்றா லறியலாம். இவர் பெருமானிடத்துப் பல விடங்களில் தோழன் முறையிற் பழகியுள்ளார். இவருக்குப் பொருள் தேவையுள்ள போதெல்லாம் சிவபெருமானே இவருடைய பொக்கிஷதாரர். அதனால் 'சுந்தரன் பொன்னுக்குப் பாடினான்' எனச் சிவபெருமான் ஒருசமயங் கூறியதாக ஒருவரலாறுண்டு. சுந்தரர் ஒருசமயம் ஓரூரில் தாம் பெற்ற நெல்லைத் திருவாரூர் கொண்டுவந்து சேர்க்க ஆளில்லாமையால், ஆளனுப்பும்படி பெருமானை வேண்ட, அவரும் இசைந்து, சிவகணங்களை ஆளாக அனுப்பினார். எவ்வளவு உரிமை பாருங்கள் !

கரும வசப்பட்டவர்களாயினும் அன்போடு தம்மை வழிபடுவோர்க்குக் கடவுள் அருளும் திறத்தை நோக்குங்கள் !

மஹா கவி

சுப்பிரமணிய பாரதியார்

T. S. பார்த்தசாரதி, B.A., எழுதியது

சரித்திரமும், நூல்களும்

தமிழ் நாட்டில் சென்ற சில நூற்றாண்டுகளாகச் சிறந்த எளிய கவிதைகளால் தமிழ் மொழியை அலங்கரித்த கவிகளுள், ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதியாரே தலைசிறந்து விளங்குகிறார். நம் நாட்டில் கொஞ்ச காலமாகச் சிறந்த கவிகள் இல்லாத குறையை அகற்றவே அவர் தோன்றினாரெனலாம். அவர் இவ்வுலகில் வாழ்ந்திருந்த குறுகிய காலத்துக்குள் ஏராளமாகக் கவிதைகள், சிறு கதைகள், தேசியப் பாடல்கள், பக்திப் பாடல்கள், காவியங்கள், கட்டுரைகள் முதலியவற்றை எழுதிக் குவித்திருக்கிறார். இவைகளினால் அவரது பெயர், தமிழ் மொழியும், தமிழர்களும் உள்ள காலம் வரை நிலைத்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இப்பெரியாரது சரித்திரத்தையும் நூல்களையும் பற்றி இச்சிறு கட்டுரையில் விவரித்துக் கூறுவது இயலாத காரியமாதலால் இயன்ற வரையில் சுருக்கமாகக் கூறுகிறேன்.

பிறப்பும் வாழ்க்கையும்

திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு உறைவிடமாக விருந்த எட்டையபுரம் சமஸ்தானத்தில் வேலை பார்த்துவந்த சின்னஸ்வாமி அய்யர் என்பவருக்குப் புதல்வராய் 1882-ம் ஆண்டு நமது பாரதியார் பிறந்தார்.

இவருக்கு ஐந்து வயதாகவிருக்கும் பொழுதே தாயார் காலமாய் விட்டபடியால் தந்தையே இவரை மிக்க அன்புடன் வளர்த்து வந்தார். தந்தை சிறந்த தமிழ்க் கல்விமானானையால், பாரதியார் சிறுவயது முதற்கொண்டே தமிழ்ப் படிப்பில் பற்றுடையவராயிருந்தார். விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும் என்பதற்கிணங்க அதிபால்யமான ஏழுவயது முதலே சுலபமாகக் கவிகளை இயற்றும் திறமை இவரிடம் இயற்கையில் அமைந்திருந்தது. பதினோராவது வயதில் இவரது புலமைத் திறமையைக் கண்ட தமிழறிஞர்கள் இவருக்குப் 'பாரதி' என்ற பட்டப் பெயரை இட்டனர். இப்பெயரே இவருக்குப் பிற்காலத்தில் சிறப்பாக வழங்கலாயிற்று. பள்ளிப்படிப்பு முடியுமுன்னரே தந்தையும் காலஞ் சென்றதால், பாரதியார் காசிக்குச் சென்று அங்கிருந்த தமது அத்தையுடன் சில வருஷங்கள் வசித்து, அங்கே ஹிந்து ஸர்வகலாசாலையில் படித்து வந்தார். படிப்பு முடிந்ததும் எட்டையபுரம் சமஸ்தானாதிபதியிடமே சிலகாலம் உத்தியோகம் பார்த்து வந்தார். எவருக்கும் கட்டுப்படாத சுதந்தரவுணர்ச்சி யுடையவராதலால் அவர் விரைவில் அதையும் விட நேர்ந்தது. பிறகு மதுரையில் சேதுபதி உயர்தர கலாசாலையில் கொஞ்சகாலம் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்தார். இவரது எழுத்துத் திறமையைக் கண்டு வியந்த நண்பரொருவர் இவரை அப்போது 'சுதேசமித்திரன்' ஆசிரியராயிருந்த அறிஞர் ஜி. சுப்ரமண்ய அய்யரிடம் அறிமுகப்படுத்தவே, பாரதியார் மேற்படி பத்திரிகையில் உதவி ஆசிரியராக அமர்ந்து சுமார் மூன்று வருடகாலம் வேலை பார்த்தார். பிறகு தாம் தனியே 'பால பாரதம்' 'இந்தியா' ஆகிய பத்திரிகைகளை நடத்திவந்தார்.

இச் சமயம் இவருக்குச் சுதந்திர உணர்ச்சி மேலிட்டு, தன் பத்திரிகைகளில் சர்க்காரின் காரியங்களைக் கடுமையாகக் கண்டித்து எழுதி வந்ததால், இவர் சர்க்காரின் அடக்குமுறைக்கு ஆளாக நேர்ந்தது. தன் மனைவி மக்களை விட்டுவிட்டுச் சிறைக்குச் செல்ல மனமில்லாமல் இவர் சென்னையிலிருந்து புதுச்சேரிக்குச் சென்று குடியேறினார். அங்கு வறுமைப் பிணிக்கும் பற்பல துன்பங்களுக்கும் ஆளாகி சுமார் பத்து வருடகாலம் வசித்து வந்தார். ஆயினும் இங்கேதான் அவருடைய நூல்களில் பெரும்பான்மையன எழுதப்பட்டன. பிறகு 1920ம் வருஷத்தில் புதுச்சேரியிலிருந்து வெளிவந்து

சென்னையை யடைந்து மீண்டும் 'சுதேசமித்திரன்' பத்திரிகைக்கு உதவி ஆசிரியராயிருந்தார். இப்பதவியை அவர் இம்முறை முழுதாக இரண்டு வருடங்கள் கூட வகிக்கவில்லை. தமிழ் நாட்டின் துரதிர்ஷ்டம் காரணமாக இத்தேசபக்தர் 1921 வருஷ இறுதியில் திருவல்லிக்கேணியில் தமது பூதவுடம்பை நீத்துப்புகழுடம்பை யடைந்தார். இதுவே இவருடைய சுருக்கமான வரலாறு.

தோற்றமும், குணங்களும்.

பாரதியார் மிக வசீகரமான தோற்றமுடையவர். புன்னகை தவழ்ந்த முகமும், ஒளிபெற்று விளங்கும் கண்களும், வீரம் செறிந்த நடையுமுள்ளவர். கம்பீரமான குரலில் வெகு உருக்கமாய்ப் பாடுவராம். தெய்வபக்தி மிகுந்தவர். சிநேகிதர்கள், பெரியவர்கள் முதலியவர்களிடம் மிகவும் மரியாதையும் அன்பும் உள்ளவர். குழந்தைகள் என்றால் அவருக்கு வெகு பிரியம். எல்லா ஜந்துக்களிடமும் பிரியமாயிருக்க வேண்டும். அவைகளுக்குத் தீங்கு செய்யக்கூடாது என்ற கொள்கைகளைத் தாம் அனுஷ்டித்து வந்ததோடு ஓயாது இவற்றைப்பற்றிப் பேசியும் எழுதியும் வந்தார். அவருக்குத் தமிழையும் ஆங்கிலத்தையும் தவிர, ஸமஸ்கிருதம், ஹிந்தி, வங்காளி, தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், பிரெஞ்சு ஆகிய பாஷைகளும் தெரியும். நாட்டின் பழைய சிறப்பை மறந்து, உறங்கிக் கொண்டிருந்த தமிழர்களைத் தட்டி எழுப்பி வீரத்தை ஊட்டிய தனிப் பெருமை அவருடையதே.

நூல்கள்

பாரதியாரை முக்கியமாக தேசிய கவியென்றே பலரும் அறிவர். தேசியப்பாடல்களை விட அவர் இயற்றியுள்ள ஏனைய நூல்களே மிக அதிகம் என்பதை அறிந்தவர் சிலரே. பாரதியார் நவரஸத்தையும் ஒரே திறனோடு கையாள வல்லவர். எனினும் உறங்கும் ஒரு சாதியைத் தட்டி யெழுப்புவதையே முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டவராதலின், அவரது எழுத்துக்களில் வீரரஸமே பிரதானமாயிருக்கும். அவரது நூல்களை முக்கியமாக மூன்று பாகங்களாகப் பிரிக்கலாம்.

கவிதைகள்

இப்பகுதியின் கீழ்த்தான் அவரது மிகச்சிறந்த நூல்கள் உள்ளன. 'தேசோபநிஷத்து' என்று கூறப்படும் தேசியப் பாடல்கள் நாடு முன்னேறுவதில் ஊக்கங்கொண்ட பல இயக்கங்களுக்கும் வீரமும் உற்சாகமும் அளித்தவை, இனியும் அளிக்கப்போகுபவை. அவரது தோத்திர, வேதாந்தப்பாடல்கள் குழந்தைகள் முதல் வயோதிகர் வரை யாவரும் எளிதில் படித்து பெரிய தத்துவங்களைச் சுலபமாக அறிந்து மகிழத்தக்கவை. பாரதியார் இத் தனிப்பாடல்களைத் தவிர பாஞ்சாலி சபதம், குயில், கண்ணன் பாட்டுகள், விநாயகர் நான்மணிமாலை, பாரதி அறுபத்தாறு முதலிய சில நூல்களையும் எழுதியிருக்கிறார் 'பாஞ்சாலி சபத'மே அவர் எழுதிய சிறந்த காவியமாகும். இக்காவியத்தின் நடை, அமைப்பு முதலியவை இனித் தமிழ்மொழியில் பிறக்கப்போகும் எண்ணிறந்த கவிகளுக்கு வழிகாட்டிகளாகக்கூடியவை. 'குயில்' பாட்டுத்தான் பாரதியார் கவிதைகளின் சிகரம். அவருடைய புலமை பரிபக்குவமடைந்த பின் எழுதப்பட்டதாகையால், ஆழ்ந்த கருத்து, அற்புதமான வர்ணனைகள் முதலியவற்றிற்குக் களஞ்சியமாக விளங்கும் 'குயில்' பாட்டு தமிழ் மொழிக்கே ஒரு தனிப்பெருமை யளிக்கக்கூடியது. இத்துடன் தமிழ் மொழியில் இதுவரையில் யாவராலும் இயற்றப்படாத Lyrical Poetry என்னும் 'இசைக்கவிதை' நடையைப் பாரதியார் 'குயிலில்' கடைப்பிடித்து அதில் மிகவும் வெற்றிபெற்றுள்ளார். கண்ணன் பாட்டுகள், பாரதநாட்டின் பிரிய தெய்வமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனை, குரு முதல் ஸேவகன் வரை பலவாறு பாவித்து நவ ரஸங்களும் அமைய இயற்றப்பட்டவை. பாரதியாரின் 'குயி'லையும் 'கண்ணன்பாட்'டையும் மட்டும் படித்தாலே அவருடைய கவிதாசக்தி எளிதில் விளங்கும்.

வசனங்கள்

இப்பகுதியில் ஞானரதம், சந்திரிகையின் கதை, நவதந்திரக்கதைகள், கதைக் கொத்து, சுராசு, கட்டுரைகள் முதலியவை அடங்கியுள்ளன. கவிதையில்

JL
4Z M211,N0
N37.10
800 009
149953

‘குயில்’ வழிகாட்டியாக உள்ளதுபோல் உரைநடையில் ‘ஞானரதம்’ உன்னதமான அழகுடன் விளங்குகிறது. பாரதியாரின் நகைச்சுவைத்திறம் அவரது உரைநடையிலிருந்து—முக்கியமாக ‘தரா’சிலிருந்து வெளியாகிறது. அவரது கட்டுரைகளில் சமூகக்குறைகளையும் மூடநம்பிக்கைகளையும் தீவிரமாகத் தாக்கி, அறிவு புகட்டக்கூடிய பல அரிய விஷயங்களைப் போதித்திருக்கிறார்.

சில்லறை நூல்கள்.

இப்பகுதியில் பல சில்லறைப் பாட்டுக்களும், மொழி பெயர்ப்புகளும் இருக்கின்றன. பகவத்கீதையைத் தூய தமிழ்நடையில் மொழிபெயர்த்து உதவியிருக்கிறார் பாரதியார்.

பாரதியார் நூல்களின் நடை

பாரதியாரின் ஒப்பற்ற நடையே அவரது எழுத்துக்களின் தனிச்சிறப்பு. நெடுங்காலமாகப் பண்டிதர்களும் அறிஞர்களுமே படித்து அனுபவித்து வந்த கடுமையான நடையை அறவே ஒழித்து கொஞ்சம் தமிழ்ப்பயிற்சியுள்ளவர்களும் கவிதையை ரஸிக்கும்படி செய்த பெருமை பாரதியாரையே சாரும். உலகத்தாருக்குப் பொருள் விளங்காதபடி இலக்கியஞ் செய்வோன் அந்தச் சக்தியைக் கரித்துணியாலே மூடுகிறான் என்றும், எவ்வளவு பெரிய தத்துவங்களையும் எளிய நடையிலே எழுதலாம் என்றும் திடமாக நம்பினவராதலால் அவர் தம்முடைய எல்லா நூல்களையும் அம்மாதிரி நடையிலேயே எழுதியிருக்கிறார். இதற்கு உதாரணம் எல்லோரும் அறிந்த ‘பாப்பாப் பாட்டு’ ஒன்றே போதும். குழந்தைக்கு உபதேசஞ்செய்யும் நடையிலேயே தமிழ் இளைஞர்களுக்கும் வரவிருக்கும் தமிழர் சந்ததிகளுக்கும் நற்குணத்தைப் புகட்டுகிறார். தமிழ் கடினமான பாஷை என்று ஏற்பட்டிருந்த அபிப்ராயம், பாரதியார் கவிதைகளைப் படித்தபின் அனேகருக்கு மாற நேரிட்டது எனலாம். அவரது நூல்களில் ஆங்காங்கே சில ‘கவிதமணி’கள், கம்பசித்ரங்கள் போல் ‘பாரதி சித்திரங்களாக’ விளங்குகின்றன.

முடிவுரை

தமிழ் நாட்டுக்காகவும் தமிழரின் முன்னேற்றத்திற்காகவும் தன் வாழ்நாளையே அர்ப்பணம் செய்த இம்மஹாகவிக்குச் செய்யக்கூடிய கைம்மாறாக தமிழராய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் பாரதியாரின் நூல்களை வாங்கிப் படிப்பதுடன், அவர் போதிக்கும் தேசபக்தி, தெய்வபக்தி, தூயவாழ்க்கை, சமரசம், முதலியவற்றைப் பின்பற்றவும் வேண்டும். அவருடைய நூல்கள் மிக அழகாய் அச்சிடப்பட்டு, மிகக் குறைந்த விலைக்கு விற்கப்படுகின்றன. அவரது நூல்களைப் பல பாஷைகளிலும் மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவதுடன், அவரது கொள்கைகளையும் பரப்புதல் வேண்டும். இதற்காக ஊர்தோறும் ‘பாரதி சங்கங்கள்’ ஏற்படுத்த வேண்டும், வருஷந்தோறும் அவருடைய தினத்தை வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடவேண்டும். ஒவ்வொரு தமிழ் இளைஞனும் தானும் ஒரு பாரதியாக விளங்க முற்படவேண்டும்.

Notes and News

From Our Diary

June 13.—Meeting of the Committee to determine new admissions.

June 21.—The Residential High School and the Industrial School re-opened after the Summer vacation.

June 22.—Anniversary of the late Rao Saheb C. Ramaswami Aiyangar. Half holiday for the School. Distribution of rice and copper to the poor. Special Puja.

July 24.—Forty two boys of Forms V and VI went on an excursion to Pallavaram and Chromepet, and were the guests of Mr. R. Gopal Reddiar.

July 27.—Fire in Kosapet near the Home. Our boys helped in putting out the fire. The poor people who suffered a loss were fed in the Home.

July 29.—Convocation Day. Welcome to the new graduates. Address by Professor P. N. Srinivasachariar.

August 4.—Swami Ramakrishnananda Day. Half holiday for the School. Special Puja at the Home and the Mutt. Discourses by Mr. P. Manikkaswami Mudaliar and Rao Bahadur C. Ramanujachariar.

August 8.—Adi Puram. Birthday of Sri Andal. Discourse on her life, and singing of Tiruppavai. Special Puja.

August 13.—Sundaramurti Nayanar Day. Singing of Songs from his Thevaram. Discourse by Mr. M. Balasubramania Mudaliar, Advocate.

August 15.—Excursion of Forms V and VI to Red Hills.

August 29.—Sri Krishna Jayanti celebration. The boys in the different wards vied with one another in making tasteful decorations for the occasion.

September 11.—Bharati Day. Readings and Songs from the Poet by the boys. Mr. T. S. Parthasarathi, Publicity Inspector, M.S.M.Ry., read a paper and Mr. K. C. Viraraghava Ayyar, Professor of Physics, Teachers' College, presided.

September 12.—37 pupils of Forms III and IV went on an excursion to Tiruvottyur.

September 16.—The Pupils of Forms V and VI went on an excursion to the Govt. Textile Institute and the Madras Pencil Factory.

September 25.—Nandanar Day. Discourse by Mr. M. Balasubramania Mudaliar, Advocate.

October 2.—Mahatma Gandhi Day. The School closed for Navaratri.

New Admissions

High School

From the Top: *I Row.*—R. Ramaswami (3), T. S. Gangadharan (4), R. C. Balasubramanian (4), P. Jagadisan (5), T. Perumal (6), R. S. Natesan (4).

II Row.—T. P. Jagadiswaran (5), R. Ramadas (2), R. Narasimhan (3), K. Gopalakrishnan (4), N. Parthasarathi(4), R. Karuppiah (1), S. Suruli Ponnu (5), R. C. Jagannathan (4).

III Row.—N. Govindarajulu (4), K. M. Madhavakrishnan (3), K. N. Krishnamurti (4), R. S. Subramanian (2) T. Palaniappan (1), T. R. Kannan(2), R. C. Kadirvelu (4).

IV Row.—R. Raghavachari (1), V. Natesan (5), V. Gopal Raju (1), A. Radhakrishnan (1), S. Kalviroyan (3), T. S. Subramanian (1), S. Sankaran (1), R. Venkatesan (2).

V Row.—R. Ramamritam (1), A. Venkatasubramanian (2), S. V. Pandurangam (2), S. Raghupati (5), K. Ranga-

rajulu (4), R. V. Jayaraman (4), P. C. Tirunavakkarasu (1).

(*Note.*—The numbers in brackets indicate the Forms or Classes).

Industrial and College Classes

From the Top: I Row.—C. Narasimhulu (L. A. E.), S. Subba Rao (L. A. E.), M. Ramakrishnayya (III Hons.) V. Narayanaswami (L. A. E.), K. V. Ramachandran (L. A. E.), S. Ponnambalam (J. Inter) A. Angan (L. A. E.)

II Row.—V. R. Meenakshisundaram (L. A. E.), V. Purushotham (IV Pass), N. Y. Kesavan (L. A. E.), K. Sriramamurti (L. A. E.), Lakshminarayana Tantri (L. A. E.), V. Venkatachalam (III Pass).

III Row.—M. Sundaram (L. A. E.), C. S. Krishnamurti (L. A. E.), T. Bellan (J. Inter), S. Seshadri (J. Inter), V. Munuswami (L. A. E.), G. Srinivasan (L. A. E.).

Strength of the Home

The Strength of the Home at the end of the last academic year was 167. Forty two left after completing their courses or for other reasons and fifty four were newly admitted. The number on rolls at the end of September 1937 was 179, distributed as shown below:—

Lower Secondary ...	39
High School ...	69
Industrial School ...	49
Arts Colleges ...	20
Medical College ...	1
Govt. School of Indian Medicine ...	1
	179

Withdrawals

The following students withdrew during the year after the completion of their course or for other reasons:—

College: P. L. Ramachandran, K. G. Kanniappan, V. S. Venkatanarayana, K. Venkatarama Sarma, K. Ponnambalam, P. Sitaramayya, K. Thalaimuthu, N. Srikantan, K. R. Rajagopalan.

Industrial School.—N. Ramanathan, K. R. Ramayya, K. P. Subramanian, D. Surya Rao, K. Venkatappiah Sastri, M. K. Nagaratnam, C. Sivaswami.

School of Arts.—E. Kothandaraman.

High School.—M. Chockalingam, (VI) S. Kuppuswami (VI), C. V. Narayana Rao, (V), S. Subramanian (V), T. B. Nagarajan (IV) K. Chinnaswami (IV), A. S. Mahadevan (III), V. Vadivelu (III), A. Vedachalam (II), A. Ramaswami (II), R. K. Venkatakrishnan (II), M. S. Ramani (I), K. Arumugam (I).

Management

Swami Aseshanandaji became Warden of the Home in April 1937.

Staff

Mr. R. Srinivasa Rao, B.A.. L.T. resigned and *Mr. K. Kuppuswami Ayyar* who was appointed to his place joined duty in June 1937.

Mr. T. Rajavelu, Weaving Instructor, went back to the Hindu Religious School, Walajabad and his place was filled by *Mr. B. Lakshmana Rao* in June 1937.

Mr. K. R. Ramayya, L. A. E. (old boy) was appointed as Worshop Assistant in the Automobile Section of the Industrial School in June 1937.

Examination Results

Successful Candidates at University Examinations:—

P. L. Ramachandran, B. A. Hons. (Sanskrit); Research Scholar, University of Madras.

V. S. Venkatanarayana, B. A. Hons. (Maths.)

K. Venkatrama Sarma, B.A. (Maths.); Post Graduate in the Loyola College.

A. Ramachandra Acharya, B. Sc.; Joined the Medical College for M. B., B. S.

K. Janakiraman (O.B.), B.A. Hons. (Econ.)

M. R. Balaganapathi (O.B.), B.A.

C. Annaswami, M.A. (O.B.), L.T.

P. N. Damodaran, M.A. (O.B.), L.T.

T. S. Muthuswami, B.A. (O.B.), L.T.

T. M. P. Mahadevan, M.A. (O.B.), Ph. D. (Philos.), Assistant Professor, Pachayappa's College.

M. C. Kannan, Inter. I Class; Joined B.A. Physics, Pachayappa's,

K. Ponnambalam, Inter.; Joined B.A., Madras Christian College.

K. R. Rajagopalan, Inter.; Joined B.A., Loyola College.

Govt. Technical Examinations

Govt. Diploma Courses:—

N. Ramanathan, L.M.E. (Mechanical Engineering).

K. R. Ramayya, L.A.E. (Automobile Engineering).

K. P. Subramanian, L.A.E. I Cl. (Automobile Engineering).

D. Surya Rao, L.A.E. I Cl. (Automobile Engineering).

K. Venkatappayya Sastri, L.A.E. (Automobile Engineering).

S. S. L. C.:—

Out of 16 pupils that appeared, the following 14 were declared eligible for University courses of study.

S. Ponnambalam (I); Joined Loyola College.

S. Seshadri (II); Joined Loyola College.

E. S. Ardhanareswaran (III); Discontinued.

C. S. Krishnamurti (IV) Joined the L.A.E. Course.

C. L. Sundararajan (V) Joined Inter, Coimbatore.

G. Gopalakrishnan — Inter. Govt. Muhammadan College, Madras.

K. Janaka — Joined Vigneswara College, Jaffna.

V. Munuswami—Joined the L.A.E. Course.

N. Rajagopalan — Joined Inter., Pachayapp's.

M. R. Venkataraman—Discontinued Studies.

P. M. Veeraraghavan—Discontinued Studies.

P. Vinayakamurti — Joined Inter., Presidency College.

M. Ambalavanan — Joined Inter., Annamalai University.

S. Rajagopalan—Discontinued.

Scholarship Holders

[*N. B.*:—C—School or College concession; S.G.—Special Scholarship, G.S.—Govt. Scholarship.]

I. F. —P. C. Thirunavukkarasu (C), R. Raghavachari (G.S.)

II.—M. Soundararajan (C). V. Jagannathan (C). B. Ramadoss (C). M. S. Varadachari (G.S.) A. Venkatasubramanian (G.S.)

III.—K. Gopalakrishnan (G.S.) S. Balasubramanian (C). G. Govindarajulu (C). A. S. Mahadevan (C). I. Ulaganathan (C). R. V. Sanjivi (S.S.)

IV.—M. K. Balasubramanian (C; S.S.) P. Raju (G.S.) V.K. Subramanian (G.S.) A. Natarajan (C; S.S.)

V.—R. Varadarajan (C). T. P. Jagadiswaran (C). K. Narasimharaghavan (C). K. Bhuvarahaswami (C). E. Venkatasubbarayulu (C). V. Balakrishnan (G.S.) M. Natarajan (G.S.) P. Srinivasan (C).

VI.—R. Sundaram (C). A. Subramanian (C). T. Perumal (C). K. Kesavan (C). K. S. Krishnaswami (C). R.

Ramanathan (C). G. Selvaraj (C). K. Rajagopala Rao (S.S.) T. K. Sethuraman (S.S.) K. S. Duraiswami (S.S.) S. Jagannathan (S.S.) S.T. Rajagopalan (S.S.) T. P. Dondu Rao (G.S.) S. Senniappan (G. S.) N. S. Jagannathan (G.S.)

L.A.E. I.—C. S. Krisnamurti (G.S.)

II.—M. Venkatachalapathi (G. S.) K. Srinivasagopalan (G.S.) N. B. Arjuna Sahayam (S.S.) R. D. Krishnamurti (C).

III.—V. S. Ponnurangam (S.S.) P. Adimurti (C). H. S. Nagabhushanam (C). J. Shanmuga Sundaram (S.S.)

IV.—P. T. Krishnaswami (S. S.) R. Lakshminarasimhan (C). V. V. Radhakrishnan (G. S.) S. R. Ramanujam (G.S.)

V.—N. S. Krishna Rao (G.S.) M. P. Sridhara Menon (G.S.) N. B. Venkata Reddi (G.S., S.S.) P. Bhima Raju (C).

College I. Cl.—T. Bellan (C). S. Ponnambalam (S.S.) S. Seshadri (C).

II.—M. Balaguru (G.S.) K.C. Varadarajulu (G.S.) S. Muralidharan (C). H. M. Satyanarayana Rao (S.S.)

III.—M. Ramakrishnayya (C). M. C. Kannan (G.S.)

IV.—M. Arjuna Doss (G.S.) V. Purushotham (G.S.)

V.—R. Krishnamurti (S. S.) K. N. Ramadoss (S.S.) P. Subbaroya Sarma (C). P. R. Viswanathan (C).

M.B., B.S. I.—A. Ramachandra Acharya (S.S.)

L.I.M. III.—M. Ramanuja Doss (S.S.)

The Collegiate Union

President :—M. Ramakrishnayya.

Secretary :—K. C. Varadarajulu.

Asst. Secretary :—H. M. Satyanarayana Rao.

The Inaugural address was delivered by the Hon'ble the Premier, Sjt. C. Rajagopalachariar, on 10-8-37 under the presidency of Sjt. C. N. Muthuranga Mudaliar.

At the second meeting, Mr. M. Ramakrishnayya initiated a discussion on "Socialism" when Swami Aseshanandaji and Mr. N. Varadachariar were present as observers.

At the next meeting on 18-9-37, Mr. S. Neelakanta Ayyar, B.A., L.T. gave a talk on "Cochin and Temple Entry Legislation."

The High School Literary Society

President :—S. Senniyappan.

Secretaries :—M. Natarajan, R. C. Balasubramanian.

Editors of School Magazines

English—K. Bhuvarahaswami, T. N. Sankaran.

Tamil—M. K. Balasubramanian, R. S. Natesan, P. Srinivasan.

Arts — L. Bhaktan, K. Srinivasaraghavan.

During the first course, eight meetings were held. The inaugural address was delivered by Mr. N. R. Kedari Rao, M.A., L.T. and he spoke on "The Heroic Life." Among the subjects discussed at the other meetings were Newspapers, Bharati as a National Poet, Prohibition, Morning School &c.

The Lower Secondary Literary Society

Secretaries :—G. Govindarajulu, S. Rangachari.

There were six meetings during the course.

There was an Elocution competition arranged under the joint auspices of the High School and the Lower Secondary Sections. The following were the prize winners :—

I F. P. C. Tirunavukkarasu.
II „ M. S. Varadachari.
III „ R. V. Sanjivi.
IV „ U. S. Venkataraman.
V „ R. Varadarajan.
VI „ A. Subramanian.

The Automobile Engineering Students' Association

President :—M. P. Sreedhara Menon L.A.E. (V).

Secretaries:—A. Sankara Raju L.A.E. (IV). V. Seetha Ramiah L.A.E. (IV).

Treasurer :—K. P. Ramaswamy L.A.E. (IV).

The inaugural address of the association was delivered by Mr. B.S. Moorthy, Parliamentary Secretary to the Minister for Labour and Industries, the subject being "The development of Industries." The Hon'ble Mr. V. V. Giri, Minister for labour and industries presided.

An ordinary meeting was held on 4-9-'37 when Mr. K. Sreeramamurthi L.A.E. (I) spoke on "Labour under Capitalism and Socialism." Mr. M. P. Sreedhara Menon L.A.E. (V) presided.

Telugu Association

President :—K. Viswanathan.

Secretary :—T. Ranga Rao.

Asst. Secretary :—K. Sreeramamoorthy.

Treasurer :—M. Venkatachalapathy.

Karnataka Sangham

President:—A. Ramachandra Acharya B. Sc.

Secretary :—V. Krishna Rao.

Treasurer :—Lakshminarayana Tantry.

The inaugural address was delivered by Mr. H. Seshaiyengar, Chief lecturer in Kannada, University of Madras when Mr. V. Sreenivasacharya, Lecturer in Kannada, Presidency College, occupied the chair.

The Ramakrishna Mission Masters' Association

The Masters' Associations of the Home Residential High School and the High School at Mambalam were amalgamated at the beginning of the academic year.

President :—K. Vedanta Desikachariar, B.A., L.T.

Vice - President :—N. Subramanian, B.A., L.T.

Secretaries :—V. Mahalinga Ayyar, B.A., L.T , T. S. Rajagopalan, B.A.. L.T.

Treasurer :—M. Swaminatha Ayyar, B.A., L.T.

Atheltics

Superintendent :— R. Aravamudan, B.A.

Asst. Superintendent :—B. Lakshmana Rao.

Hockey :—

V. V. Radhakrishnan (Captain).
P R. Subramanian (Vice-Captain).

Senior Foot-ball :—

G. Venkatarangam (Captain)
C. N. Vinayakam (Vice-Captain).

Junior Foot-ball :—

K. Kesavan (Captain).
P. Sreenivasan (Vice-Captain).

Sub-Junior Foot-ball :—

M. Ramachandran (Captain).
S. Balasubramanian (Vice-Captain).

Badminton :—

A. Sank ara Raju (Captain).
G. Srinivasan (Vice-Captain).

Prize Winners for 1937

I *Form* :

M. S. Varadachari. Specials. 80 Yds. II. Musical chair I. Arithmetical Race I. Captain Sub Junior Foot Ball.

II *From* :—

A. Ramaswamy, Subjuniors 10 Yds. II. Arithmetical Race. I.

A. Govinda Rajulu, Gardening.

R. V. Sanjeevi, Juniors Music, I.

S. V. Srinivasan, Tamil Elocution II. Music Seniors, I.

III *Form* —M. K. Balasubramanyam, Tamil elocution I, Gardening.

S. S. Subramanyam. Vedam Juniors I Prize.

V. Vadivelu, Arithmetical Race, II.

U. S. Venkataraman, English Recitation I, Arithmetical Race I, General Knowledge II.

K. V. Venugopalan. English Recitation II, Music Juniors, II.

V. Sundaresan. General Knowledge, I, Specials 80 Yds I, Lime and Spoon I, Musical Chair I, Garden prize I, Trustworthiness Prize.

P. Raju Chetty. Garden Prize.

IV *Form* :—

L. Bhakthan. Sub-juniors 80 Yds I, 220 Yds. I, Potato gathering I.

B. Krishnamurthy. Lime and Spoon, II.

V. Srinivasan. Potato gathering (Sub-Juniors) II.

M. Natarajan. Sub-Juniors, 220 Yds. II.

V. V. Rajagopalan. Garden prize.

was an Honorary Presidency Magistrate and was connected with several religious and philanthropic activities in the city. His loving memory will long be cherished by all those who knew him.

* * *

V. Srinivasa Rao, entered the Home in 1928 as a pupil of the second form and passed out in 1933 with a very good record. He was noted for his devotion to religious service and for his love of Sanskrit. His life was full of promise and he joined the Loyola College for further studies. He was pursuing his Mathematics Honours course, when he was taken ill with a nervous disorder. He ailed for over a year and passed away on 29-7-37 at the young age of 19.

When the Lord says, "You have suffered enough; now rise, clasp my hand and come," who will not go?

PROGRAMME OF DASARA CELEBRATIONS

Morning Puja & Parayanam ... *5-30 A.M.*
Discourses on Indian National Heroes ... *8-0 A.M.*
Evening Puja ... ... *6-30 P.M.*
Variety Entertainments ... ... *8-0 P.M.*

DATE	DAY	SUBJECT	LECTURER
5-10-37	Tuesday	Significance of Navarathri	Swami Aseshananda
6-10-37	Wednesday	Krishna Deva Roya	Rajasevasakta Dewan Bahadur Dr. S. Krishnaswami Aiyangar, M.A., Hony. Ph. D.
7-10-37	Thursday	Akbar	Sriman V. Narayana Aiyar, M.A., M.L.
8-10-37	Friday	Kulothunga	Sriman S. Satchidanandam Pillai, B.A., L.T.
9-10-37	Saturday	Sivaji	Rao Saheb Prof. C. S. Srinivasachariar, M.A.
10-10-37	Sunday	Asoka	Sriman N. S. Srinivasa Aiyar, M.A., B.L.
11-10-37	Monday	Ahalya Bai	Srimati Dr. C. Meenakshi Ammal, M.A., Ph. D.
12-10-37	Tuesday	Guru Govind Singh	Sriman N. Subramanian, B.A., L.T
13-10-37	Wednesday	Raja Raja Chola	Sriman S. Vaiyapuri Pillai, B.A., B.L.

Printed by V. C. Vasudevan at the India Printing Works, Mylapore and published by the Joint Editor, "Our Home Magazine," Mylapore, Madras.

491. **Ramalingam, A.S.**, b. 1914, son of N. Sundara somayaji, Native Doctor, New Street, Atur, Tinnevelly Dt.
E. 1928, Industrial School.
1930, Passed Govt. Tech. Exm. in Machine Drawing.
L. 1932.
Address: A.S.R. Somayaji, 2 Jasani Bhavan, Matunga G.I.P., Bombay.

492. **M. Jothee Gowder**, b. 1909, son of K. Matha Gowder, Landowner, Balakola, Katari, Nilgiris.
E. 1928, Industrial School.
1930, Badminton Captain.
L. 1932. Completed L.M.E. course.
Address: Upper Camp., Pykara, H.E.D. 1 Glenmorgan, Nilgiris.

493. **Subbaratnam, S. K.**, b. 1911, son of S. P. Krishna Aiyar (Dy. Supdt of Police), Satyamangalam, Coimbatore Dt.
E. 1928, Junior Inter.
L. 1929; 1933, B. A.; 1935, B. L., Apprentice under Mr. Subboroya Aiyar; Secretary, Home Association.
Address: Registrar, Mysore Paper Mills, Bangalore.

Entrants of 1928.

From the Top.

FIRST ROW.—M. Narasimhachari, K. V. Sankara Wariyar, S. K. Ranganathan P. N. Damodara Muthathu, G. Ramanathan, S. Krishnaswami (Tevaram).

SECOND ROW.—K. Bhupathi, T. S. Veeraraghavan, A. S. Ramalingam, S. Muthukrishna Reddi, M. Jogi Gowder, R. Sankaran Nair, V. N. Gopalan, S. Krishnaswami (Anamalai), M. Narayanaswami Nayudu, S. Jagannathan.

THIRD ROW.—M. P. Vittal, C. N. Venkatachalapathi, K. Doraiswami, V.R. Subramanyam, V. Rajagopal, S. Vijaya Sitaraman, A. R. Thanga Pandiyan, A. Dwarakanath, M. S. Parthasarathi, A. S. Muthurama Reddi, V. Janardhanan.

FOURTH ROW.—A. V. Krishnamurti, K. Srinivasan, T. M. Sundararajan, R. Somasundaram, P. R. Vedalingam, P. N. Karunakaran, B. S. Krishnamurti, R. Varadachari, V. Srinivasa Rao, R. Krishnamurti, S. R. Ramanujam.

494. **Varma, S. V.,** b. 1916, son of Swaminatha Gounder, Nattarampalli, North Arcot Dt.
E. 1928, II Form; Learnt Rattan Work.
L. 1930.
Address: as above.

495. **Munikrishna Papiah, V.,** b. 1911.
Arni, N. Arcot Dt.
E. 1928, Industrial School, Award of merit in Drawing in Y.M.C.A. Exhibition.
1931, Worked in Chingleput Flood Relief.
L. 1932.
Address: c/o V. Masilamani Pillai, 3 Vellala St., Purasawalkam.

496. **Mahadevan, K. R.,** b. 1912, son of S. Ramasubba Aiyar, Kalakad, Tinnevelly Dt.
E. 1928, Industrial School, English recitation prize (1930, 34) Secretary, Engineering Association (1931). Prize in Sports (Hockey).
L. 1932.
1935—37, Employed in Electric Supply Corporation, Vellore.

497. **Sugandalingam, V. D.,** b. 1910, son of V. Deivasikhamani Mudaliar, Valanadi, Tirukoilur, S. Arcot Dt.
E. 1928, Industrial School.
L. 1931.
Address: V. S. Lingam (of the Military Stores), 9 Old Bazaar, Kirkee.

498. **Ramaswami, K. P.,** b. 1917, son of V. Palani Gounder, contractor, Kugalur, Gobichettipalayam, Coimbatore. Dt.
E. 1928, I Form; Learnt Rattan Work and carpentry, Hockey Winning Team (1930);
1934, S. S. L. C.
Joined L. A. E. Course.
Address: Student, Industrial School, R. S. Home, Mylapore.

1929.

499. **Chenniappan, K. A.,** b. 1918, son of K. Arunachala Mudaliar, c/o Anupparpalyam Bank, Jail Road, Coimbatore.
E. 1929, III Form; prize in Sports
L. 1930.
Address: as above.

500. **Madhava Rao, R.,** b. 1914, son of C. V. Rama Rao, Assistant Inspector of Salt, Madras.
E. 1929, V. Form; Learnt Weaving in M. T.
L. 1930.
1933, Joined M.B. B.S., Madras Medical College.
Address: Student, M.B. B.S. IVth year Medical College, Madras.

501. **Natarajan, T. S.,** b. 1917, Pudukotah.
E. 1929, II Form.
L. 1930.

502. **Swaminathan, P.,** b. 1915.
Tanjore Dt.
E. 1929, IV Form.
L. 1929.

503. **Setumadhavan, A. R.,** b. 1916, son of A. K. Rajah Aiyar of Adoor, Teacher, Bhuvanagiri, South Arcot Dt.
E. 1929, IV Form, Learnt Rattan work in M.T., Scholarship holder;
L. 1932, S.S.L.C.
Address: as above.

504. **Meenakshisundaram, A.,** b. 1915, c/o A. Ramakrishnan (Brother), Clerk, Port Trust, Chief Engineer's Office, Madras. (Madura Dt.)
E. 1929, IV Form; Learnt Rattan work & weaving; prize in Music (1930, 31); first honours in Music; at the Y.M.C.A. Exhibition.
L. 1932, S.S.L.C.
Address: Sundaram Stores, Luz Corner, Mylapore.

505. **Sundararajan, S.,** b. 1915, son of Senkurichi Veeraraghava Aiyangar, Padur, South Arcot Dt.
E. 1929, IV Form; Learnt Weaving & Carpentry in M. T.
1932, S. S. L. C., Joined the Industrial School. A good actor; prizeman in long jump, relay race, badminton etc., School Scholarship.

L. 1934.
Address: as above.

506. **Aiyaswami, R.,** b. 1912 c/o K. Lakshmana Naidu (uncle), Trader. Kallapuram, Kinathukadavu P. O., Coimbatore Dt.
E. 1929, VI Form; Learnt Carpentry in M.T., Captain, Volley ball (1930, 31); English Essay Prize (Y. M. C. A. Exhibition 1930); General Proficiency I; Tamil Essay; Tamil Elocution open to City Schools (1930); Scholarship holder; Secy.; Home Asson. (1934);
L. 1934; B. A. Hons. (Econ.) from Loyola (1935).
1936, Sub Editor, Tamil Nadu, Madras.
Address: Office of the Dt. Inspector, of L.F. Accounts, Coimbatore.

507. **Vaideeswaran, C. V.,** b. 1914, son of V. Varada Aiyar, Teacher Mettubavi, Pollachi Taluk (Native place—Cochin).
E. 1929, V Form; Learnt Weaving in M. T., English recitation prize (open to the City Schools);
L. 1931, S.S.L.C.
Employed in Calcutta.

508. **Krishnaswami, V.,** b. 1911, son of P. Viswanatha Aiyar (Teacher Chinnasembarambakam), Trichy Dt.
E. 1929, Industrial School.
L. 1930.
Address: c/o N. V. Natarajan, Apprentice, Running Shed, Metre Gauge, Guntakal.

509. **Ramachandran, R.,** b. 1913, c/o R. Sambamurti Aiyar, Paternal uncle, Vanadirajapuram, Tanjore Dt.
E. 1929, VI Form.
L. 1930, S.S.L.C.
1935, B. A. Hons. (Presidency College).
1937, L. T.
Address: 5/24 Adam Street, Mylapore.

510. **Pattabhiraman, Y. S.,** b. 1916, son of A. Sivarama Aiyar, Teacher, Yethapur Salem Dt.
E. 1929, II Form, Learnt Weaving in M. T., prizeman (1934) in Half mile race, Music & Weaving.
L. 1934, S.S.L.C.
Address: as above.

511. **Sivaswami, T. N.,** b. 1916, c/o Y. A. Ramachandra Aiyar, Yethapur, Salem Dt.
E. 1929, II Form; Learnt Weaving in M. T., Captain of Foodball (1931), Hockey (1934); one mile prize; School Scholarship; prize in Gardening (1931); Weaving (1932);
L. 1934, S. S. L. C., Joined Inter, National College, Trichinopoly.
Address: as above.

512. **Ramadoss, K. N.** b. 1915, son of C. Nataraja Mudaliar, Kulikarai Tanjore Dt.
E. 1929, IV Form; Learnt Weaving in M. T.
1932, S.S.L.C., Joined the Pachayappa's College. Lived outside the Home for a year & rejoined in 1933.
Prizeman in sports; Weaving (1931, 32, 33); Secretary, Lit. Society; Chocklinga Swamigal Scholarship for Tamil; English Essay (1932, 33); Tamil Essay (1933); Volley Ball Captain (1933); Secretary, Home Asson. (1936, 37); Popularity Prize (1936, 37);

513. **Shanmuga Nainar, P.,** b. 1917, son of N. Piramanayakam Pillai, Tinnevelly Dt.
E. 1929, III Form; Learnt Rattan work & Carpentry in M. T, prize in Sports (1930); Tamil Essay; English recitation 1930; Editor; Arts Magazine (1931); Sports & Carpentry (1932);
L. 1933, S.S.L.C.
1935, Passed Inter. from St. Xavier's College, Palamcottah, Joined the Agri. Coll., Coimbatore.
Address: Agri. Coll. Hostel, P. O. Lawley Road, Coimbatore.

514. **Vedantarangan, P.,** b. 1919, c/o P. Raghavachariar (Brother), Cashier, R. S. Home, Mylapore (Perumbulipakam, North Arcot Dt.)

E. 1929, I Form; Learnt weaving and Rattan work; Gita prize; Govt. Scholar;

L. 1935, S. S. L. C.

Address: c/o P. Raghavachariar, Cashier, R. S. Home, Mylapore.

515. **Singaravelu, N.**, b. 1917, c/o P. A. Sivasankaran, Binder, Royapuram, Madras (South Arcot Dt).

E. 1929, II Form; Learnt Rattan work & Book-binding; prize in Sports & foot ball.

L. 1931: Employed in a private firm in Sowcarpet.

Address: 16 Venkateswaran St., Royapuram.

516. **Ponnurangam, V.S.**, b. 1918, son of V. Samarapuri Mudaliar, Pressman, Survey Office, Royapettah, Madras Dt.

E. 1929, I Form; Learnt Rattan work & Tailoring; Govt. Scholar; prizeman in Sports; Editor, Arts Magazine (1933);

1935, S. S. L. C. Joined the Industrial School for L.A. E.

517. **Subramaniam, C.** b. 1915, son of Chockalingam Pillai, Sub-Asst. Surgeon, Madura (Native District—Nilgiris).

E. 1929, IV Form.

L. 1929.

518. **Aravamudan, S.** b. 1916, c/o E. S. Rajagopala Aiyangar, Clerk, Booking Office, Madura.

E. 1929, II Form; Learnt Rattan work in M. T.

L. 1921.

149953
Madras-600 004

Entrants of 1929

From the Top: *First Row*—S. Narayanaswamy (5); P. Swaminathan (4); M. Ranganathan (5); R. Ayyaswamy (6); N. M. Lingam (Inter), Mathan Gowder (Industrial); C. V. Vaideeswaran (5); V. Krishnaswamy (Industrial); A. Sundararajan (4); K. N. Ramadoss (4); T. N. Sivaswamy (2).

Second Row—A Meenakshi Sundaram (4); E. S. Ramanathan (1); G. Chokkappa (3); S. Pandian (1); Y. S. Pattabhiraman (2); S. Desikan (4); K. M. Parthasarathi (3); K. Doraiswami (6); S. Aravamudhan (2); R. Madhava Rao (5); P. Nagarajan (3); J. Subramanian (4).

Third Row—T. S. Natarajan (2); N. Ramamurthy (1) P. Shanmuga Nainar (3); M. S. Venkataraman (1); K.A. Chenniyappan (3); M.S. Viswanathan (1), V. Devarajan (4) R. Raghupati (1) A. R. Setumadhavan (4); V. S. Ponnurangam (1) J. Deli Bacha (1); P. Vedantarangam (1).

The Ramakrishna Mission has become the symbol of quiet and efficient social service in India. I have come across its institutions and relief centres in all manner of odd places and always I have found this spirit of service underlying all their work. The Students' Home in Madras is an ambitious venture run on a big scale but behind it also there is the same spirit. I was impressed by it and its efficiency. I wish it all success.

7-10-1936. —*Pandit Jawaharlal Nehru.*

I want you to become like Sri Ramakrishna Paramahamsa, whose great example you have before you. You must develop some contact with the spirit represented by that name. Ramakrishna Paramahamsa was not a patriot. 'Patriot' is a small word for what he was. He worked for the whole of humanity. His disciple and follower, Swami Vivekananda, was a fiery patriot. You have these two names to remember.

11-8-1937. —*C. Rajagopalachari.*

(From a speech to the Students of the Home.)

WE HAVE OPENED

AN AUTOMOBILE WORKSHOP

Up-to-date machinery and tools for quick and efficient overhauling.

ALL REPAIRS TO MOTOR VEHICLES CARRIED OUT

Under the general management of an experienced and first class Engineer and immediate supervision of a Foreman of great experience.

GUARANTEED FIRST-CLASS WORKMANSHIP.

We appeal to the public to support this Philanthropic Institution. The charges are moderate and go to support the institution.

Letters expressing complete satisfaction may be seen on application to the Secretary,

**RAMAKRISHNA MISSION STUDENTS' HOME,
MYLAPORE, MADRAS.**

The encircling serpent is the Kundalini, with the Muladhara at the tail and the Sahasrara at the head, drawn together in Yoga. Then rises the Sun of knowledge in the horizon of the mind, and the lotus of love blooms in the deep waters of the heart's lake. Therein swims the Soul of the Paramahamsa in the joy of Bliss Divine.